

100 MILIARD NEURONŮ


```
root: program_baalgriteus x
01 $ open --root"/localhost:nealgriteus/program_baalgriteus"
02 $ ls
03 $ cd ..
04 $ cd ..
05 $ cd ..
06 $ cd ..
07 $ cd ..
08 $ cd ..
09 $ cd ..
10 $ cd ..
11 $ cd ..
12 $ cd ..
13 $ cd ..
14 $ cd ..
15 $ cd ..
16 $ cd ..
17 $ cd ..
18 $ cd ..
19 $ cd ..
20 $ cd ..
21 $ cd ..
22 $ cd ..
23 $ cd ..
24 $ cd ..
25 $ cd ..
26 $ cd ..
27 $ cd ..
28 $ cd ..
29 $ cd ..
30 $ cd ..
31 $ cd ..
32 $ cd ..
33 $ cd ..
34 $ cd ..
35 $ cd ..
36 $ cd ..
37 $ cd ..
38 $ cd ..
39 $ cd ..
40 $ cd ..
41 $ cd ..
42 $ cd ..
43 $ cd ..
44 $ cd ..
45 $ cd ..
46 $ cd ..
47 $ cd ..
48 $ cd ..
49 $ cd ..
50 $ cd ..
51 $ cd ..
52 $ cd ..
53 $ cd ..
54 $ cd ..
55 $ cd ..
56 $ cd ..
57 $ cd ..
58 $ cd ..
59 $ cd ..
60 $ cd ..
61 $ cd ..
62 $ cd ..
63 $ cd ..
64 $ cd ..
65 $ cd ..
66 $ cd ..
67 $ cd ..
68 $ cd ..
69 $ cd ..
70 $ cd ..
71 $ cd ..
72 $ cd ..
73 $ cd ..
74 $ cd ..
75 $ cd ..
76 $ cd ..
77 $ cd ..
78 $ cd ..
79 $ cd ..
80 $ cd ..
81 $ cd ..
82 $ cd ..
83 $ cd ..
84 $ cd ..
85 $ cd ..
86 $ cd ..
87 $ cd ..
88 $ cd ..
89 $ cd ..
90 $ cd ..
91 $ cd ..
92 $ cd ..
93 $ cd ..
94 $ cd ..
95 $ cd ..
96 $ cd ..
97 $ cd ..
98 $ cd ..
99 $ cd ..
100 $ cd ..
```

TechCOW // Session 01 x

01 > PETR
02 > STANČÍK

BACKENDstories
Powered by ŠKODA IT

Motto

„Nejkratší cesta do budoucnosti vede po D10“

Gratulujeme, právě držíš v ruce první dílo ze sci-fi edice Backend Stories, za kterou stojí oddělení IT ve ŠKODA AUTO. Pokud si kladeš otázku, proč zrovna my, ajťáci z mladoboleslavské automobilky, odpověď je vlastně jednoduchá. Milujeme vyspělé technologie přibližující nám svými možnostmi budoucnost.

Co je jeden den sci-fi, druhý den může být skutečnost.

Touto edicí skládáme hold všem, kteří se s námi na naše výpravy do světa automobilů zítřka dosud vypravili, i těm, kdo se rozhodnou vstoupit na společnou škodováckou palubu a přidat se k týmu IT specialistů operujících v High Performance Computing, analyzujících virtuální simulace, programující autonomní chytré vozy či třeba dohlížející na kyber bezpečnost celého provozu. A to rozhodně nejsou všechny oblasti, do kterých se dá zapojit. Závod je doslova supervýkonnými IT systémy prorostlý.

Nyní se naše vyspělé možnosti staly i klíčovým základem pro povídku 100 MILIARD NEURONŮ od Petra Stančíka, nositele prestižní literární ceny Magnesia Litera.

Hlavní hrdina tracker Baalgoritmus se v roce 2056 vydává na záchranou kybermisi. Technologie v jeho době jsou však infikované temnými silami, pomoci mu mohou čisté supervýkonné sítě, které našel při trackingu do roku 2017 v závodu ŠKODA.

Přidej se k Baalgoritmovi i ty a objev při té příležitosti budoucnost za branou č. 8.

// 50.4236658N, 14.9190586E

100
MILIARD
NEURONŮ

NAPSAL
Petr Stančík

MOTTO:

Ani tma před tebou není temná,
noc ti svítí jako den,
temnota jako světlo.
(Žalm 139)

ROOT

Dopis v láhvi z tachyonů	[0011]
Stínoví lidé přicházejí	[0025]
Zapomenutý svět figurín	[0039]
Přestřelka pod křídly archanděla Gabriela	[0057]
Ukončete výstup, nástup a život	[0069]
Druhé vyhnání z ráje	[0083]
Dveře čtyř mystických symbolů	[0097]
K smrti tě miluji	[0111]
Extra obsah // Flashbacks	[0131]

KAPITOLA 0001

Dopis v láhvi z tachyonů

SKODA Connect

vištím si to rovnou třístovkou po poprázdné dálnici. Veškerá ostatní auta* jedou stejnou rychlostí devadesát kilometrů za hodinu a ve stejných padesátimetrových rozestupech. Pro mě znamenají jen stojící dopravní kužely, mezi nimiž se dá krásně kličkovat. Černobíle pruhované policejní drony vysoko nade mnou se můžou zbláznit, ale ruším jim navigaci v kyberprostoru, čili nemají šanci. Vedle mě sedí moje umělá přítelkyně rob 'n' doll*. Je to paráda, tobě by se to určitě taky líbilo.

Nevadí, že ti tykám? My dva jsme skoro stejně mladí, i když jsem se narodil až čtyřicet let po tobě. Prostě žijeme já ve tvé budoucnosti a ty v mé minulosti. Teď si asi myslíš, že je to vtip nebo nějaké sci-fi, ale za chvíli pochopíš, že všechno je úplně jinak.

Asi je už nejvyšší čas, abych se ti představil.

Jsem tracker Baalgoritmus a na kalendáři mám rok 2056. Tracker je povolání, ve tvé době se tomu myslím říkalo hacker. Baalgoritmus je samozřejmě nick, moje skutečné jméno nepotřebuješ vědět. Trackerství se od poloviny 21. století stalo legální, dokonce všeobecně váženou profesí. Děti si na nás hrají, muzikanti o nás skládají písničky i opery a v žebříčku prestiže povolání se pravidelně umísťujeme na třetím místě. Před trackerem je tastesig-

* Auautomobil

Autonomní automobil, vybavený senzory a řízený počítačem. Ve skutečnosti už dávno autonomní není, právě naopak. Všechna auata jsou připojená na hypernet a řízená dálkově. Od roku 2051 jsou v autech zakázané volanty. Má to svoje výhody - už téměř nedochází k dopravním nehodám a optimalizovaný provoz výrazně omezuje zácpy. Ale když v realitě vyloupíte banku, je bezpečnější utéct po svých.

* Rob'n'doll

Zkratka obchodního názvu „robotic sex doll“. Umělá žena určená k ukájení sexuálních potřeb. Pro ty, kteří chtějí neživého partnera mužského pohlaví, se vyrábí maskulinní verze zvaná rob'n'phall.

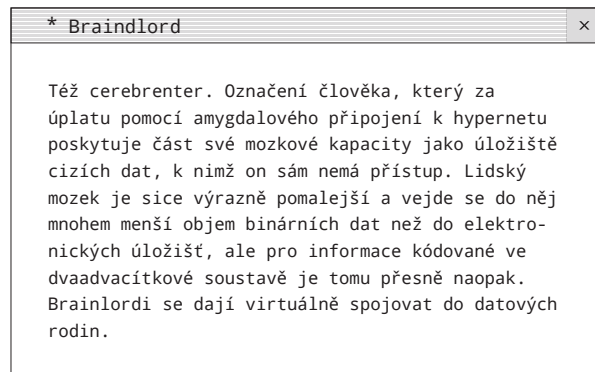
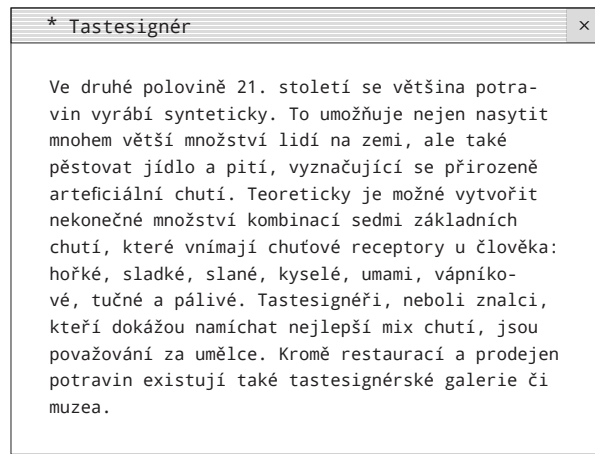
Na začátku byly nafukovací panny a robertky na baterky. Od té doby urazil orgasmický průmysl pořádný kus cesty. Dnešní sexuální pomůcky, nabízené v obou lidských i řadě nově zkonstruovaných pohlaví, mají humanoidní (případně zvířecí, rostlinnou, mytologickou...) podobu, biotronická těla a vyspělou inteligenci. Naopak nemohou přenášet pohlavní nemoci a nikdy je nebolí hlava.

nér* a hned za ním brainlord*. Mimochodem, ten žebříček se od tvých dob úplně změnil, jenom dvě poslední příčky zůstávají stále stejné i dnes: na 25. místě poslanec a na 26. uklízečka.

Trackerské heslo zní: Violence & Silence. Páčíme hesla, vylamujeme firewally, nabouráváme se do systémů, rýžujeme v databázích. Nasáváme tajemství jako houby, ale nikomu je neprozrazujeme. Děláme v kyberprostoru přesně to, co predátoři v přírodě – udržujeme ekosystém v kondici a rovnováze. Vyřazujeme slabé a nemocné kusy, a tím posilujeme genofond.

Zkrátka, když jsi šikovný a dodržíš pravidla, užiješ si spoustu zábavy, navíc si přijdeš na slušný příjem. Podle zákona si můžeš nechat všechny peníze, o které se ti podaří online oškubat banky. Musíš jim za to jen poskytnout přesnou dokumentaci loupeže, aby si mohli na software přišít záplatu a samozřejmě všechno řádně zdanit. Když nehraješ férově, dostaneš na amygdalu plombu a můžeš se až do smrti vlamovat tak akorát babičce do špajzu.

Mezery mezi auauty se začínají zahušťovat, což znamená, že někde vpředu se opravuje dálnice a dopravu svedli do jednoho pruhu. Srážka nepřipadá v úvahu, něco takového centrální řízení auaut opravdu nepřipustí. Od té doby, co přestaly jezdit nákladňáky a silnice se pokrývají bioasfaltem, který při poškození sám od sebe dorůstá pomocí fotosyntézy, začaly být opravy vzácnější než výbuch supernovy, ale občas kus živice odumře a pak se musí vyříznout a vyměnit.

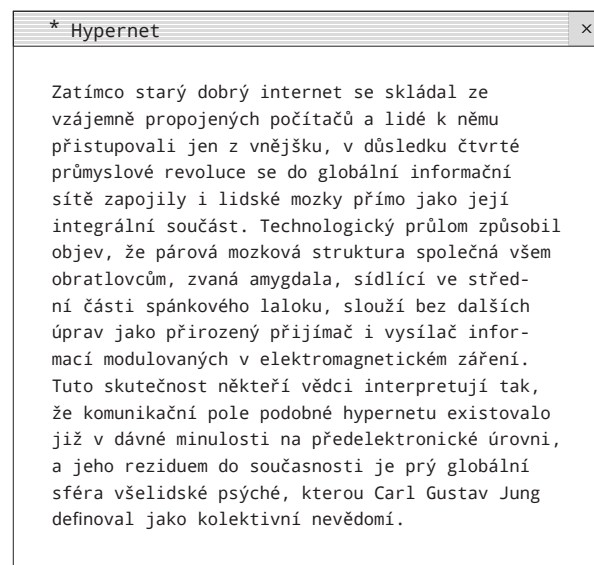
Naštěstí svoje auto řídím sám, takže si odskočím do hypernetu*, kde se nabourám do systému, nechám kilometr před sebou sklopit patníky a vzniklou mezerou sjezu na odvodňovací zářez vedle dálnice. Po trávníku to trochu drncá, já jsem ovšem investoval do magneumatik a elektromagnetická levitace většinu nerovností terénu absorbuje.

Teď asi nevíš, která bije. Dobře, když už jsem odbočil z dálnice, odbočím i ve vyprávění.

Kolo na hřídeli je fetiš naší civilizace. Je to jediná technologie, kterou lidé nekopírovali od přírody. Bakterie rodu *Rhizobium* sice využívají k pohybu něco hodně podobného – rotující bičíky – ale není to úplně ono, protože živé organismy v sobě nedovedou vypěstovat ložisko. Staří Aztékové kolo odmítli používat jinde než na hračkách, proto je taky Španělé převálcovali. Kola vyrábějí jiná kola, kola jsou rychlejší než gepardí nohy. Konstruktoři sice kdysi zkoušeli napodobit chůzi, třeba William Brunton v roce 1813 s parní lokomotivou Traveller, ale kola to vždycky vyhrála na celé čáře.

Paradoxně právě kola se na automobilech nejvíc vzpírala inovacím, ještě v tvé době se používaly předpotopní pneumatiky natlakované vzduchem. Potom vzduch konečně nahradily výplně z gumové pěny nebo plastových voštin, ale to pravé ořechové jsou až kola na polštáři odpudivého magnetického pole mezi dvěma prstenci supravodivých magnetů. Magneumatiky na autě si věru nemůže dovolit každý, ale já nejsem někdo, a tak teď frčím na maglevu hladce i po trávě.

Objedu zácpu okolo místa, kde parta robotů pilně frézuje odumřelý bioasfalt, a zase se vrátím na dálnici. My oba, já i má úžasná rob 'n' doll, pokračujeme v jízdě na plné koule.

Ještě jsem ti nevyšvětlil to hlavní – proč a jak jsem se s tebou spojil proti proudu kauzality. Asi tě zklamou, ale nemám stroj času. Žádný ani neexistuje, do minulosti se dají posílat jenom informace na internet pomocí temporálního komunikátoru*. TemCOM byl objeven náhodou při pokusech na Velkém hadronovém urychlovači v podzemním kruhovém tunelu CERN, který se rozkládá mezi pohořím Jura ve Francii a Ženevským jezerem ve Švýcarsku. Ze začátku se žádné zprávy do minulosti posílat nedaly, přesněji řečeno v minulosti nemohly být zachyceny, protože k tomu bylo nutné mít přijímač zvaný TCR (Temporal Communication Receiver). Potíž je v tom, že TCR jsou hmotné a není je tedy možné posunovat v čase. Brání tomu fyzikální zákon zachování hmoty a energie.

První temporální přijímač zkonstruovali roku 2017, tedy ve tvé současnosti. A protože jeho první verze vyžadovala obrovskou výpočetní kapacitu, instalovali ho v datovém centru Škoda Auto. Tam totiž měli (a dodnes mají) v provozu největší firemní superpočítač ve střední a východní Evropě.

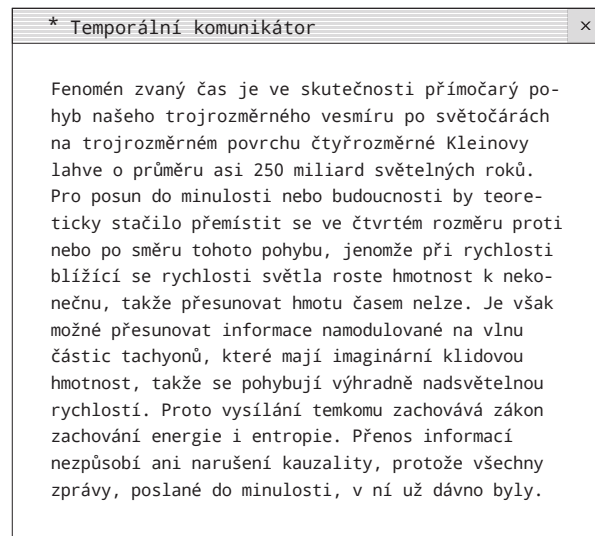
To je důvod, proč se nemohu dostat hloub do minulosti, než k tobě. Takže spolu budeme komunikovat prostřednictvím toho superpočítače v Mladé Boleslavi.

Teprve za pár let budou miniaturizované TemCOMy v rámci tajného vládního programu povinně integrovány přímo do architektury většiny běžně vyráběných CPU. Obyčejní uživatelé samozřejmě neměli tušení, že jejich počítač, mobilní telefon, automatická pračka nebo myčka nádobí skrývá tak futuristickou techno-

logii. Naprostá většina TCR také nikdy žádnou zprávu z budoucnosti nepřijala a sloužila jen jako záloha pro případ nouze. Od začátku až dodnes mají temporální komunikaci pod palcem tajné služby a úzkostlivě, až paranoidně si svůj monopol střeží. A když informace o ní občas prosáknou na veřejnost, okamžitě je zdiskreditují osvědčenou metodou: šíření záhadology.

Mimochodem, na celém světě už existují jenom tři druhy záhadologů: za první placení státem, za druhé šílení, za třetí mrtví.

Celý program temporální komunikace je pochopitelně stále přísně utajovaný, ale náhodou jsem se do něj protrackoval při úplně jiné práci. Za jiných okolností bych to nikomu neprozradil, teď ale musím porušit

pravidla. Kolem mě se začaly dít hodně divné věci a já nutně potřebuji pomoc někoho z minulosti.

Tvoji pomoc. V kyberprostoru se nedávno začaly šířit výrony neznámé temné energie, proti které jsou bezmocné i ty nejsofistikovanější antiviry a která prochází sebežhavějším firewallem jako laserový nůž máslem. Po setkání s temnotou lidé upadají do spánkové paralýzy a popisují setkání se dvěma hrůzostrašnými virtuálními artefakty. Jeden se nazývá „šňůra beztvárnosti“ a druhý „olovnice prázdnoty“. Abych se dokázal té temné entitě bránit, musím se dostat k čistým informacím z tvé doby, kdy ještě nemohly být žádnou temnotou nakažené.

Více podrobností ti prozradím až příště. Udělal jsem chybu – řešil jsem nezdravě dlouho moc věcí najednou: řízení, tracking, komunikace do minulosti. Můj bioport k hypernetu je přetížený, jedna pojistka za druhou se zkratují. Už nedokážu v kyberprostoru blokovat policejní navigaci.

Černobílé ornitopterní drony na povel sklápějí křídla, zapínají sirény a ve formaci se vrhají střemhlav na moje auto jako jestřábi. Jakmile naberou volným pádem správnou rychlost, začínají vystřelovat kapsle plné lepivého gelu. Když tenhle sajrajt přilne na karoserii, začne kvantovou rezonancí rozkládat fullerennovou pěnu, ze které je vyrobená, a chudák auto se za pár minut rozpadne na hromádku sazí. Snažím se kličkovat, ale jsou úplně všude. Rob ‘n‘ doll vedle mě do toho ječí strachem.

V dále před sebou vidím nějaké betonové stavby, možná se tam můžu schovat. Slušná vrstva železobetonu spolehlivě přeruší každé bezdrátové připojení na hypernet.

Sjždím z dálnice, i když tady není žádný exit, moje magneumatiky drsně vyorávají patníky ze země. Betonová spása se blíží, jenomže smůla, celý komplex je obehnaný hradbou desek z trapézového fullerenu. To by neprorazil ani tank. Už to chci otočit zpátky, když vtom dávka žíravých kapslí z dronů prorazí do hradby díry, které se zvětšují, spojují a nakonec se celá ohrada rozpadne do lajničky černého prachu, který rozfoukává vítr. To bylo tedy o fous.

Prosím, pomoz mi posvítit si na tu temnotu. Už musím končit, snad z útoku dronů vyvážnu se zdravou kůží.

Z roku 2056 tě zdraví Baalgoritmus.

// TEMCOM RELACE UKONČENA

KAPITOLA 0002

Stínoví lidé přicházejí

dyž mi policejní drony laskavě prostřílely průjezd v té sice lehoučké, ale autem zhoula neprorazitelné hradbě z trapézového fullerenu, otevřel se přede mnou výhled

na komplex chátrajících betonových budov. Smykem jsem zajel otevřeným portálem do bezpečí nejbližší haly, zhasnul světla a přepnul celé auto do pohotovostního režimu, aby vyzařovalo minimum energie. Cesta do kyberprostoru musí počkat.

Vylezl jsem z kabiny, přeběhl k vjezdu a ukrytý za zubatou hranou betonu opatrně vykouknul ven. Černobílé pátrací drony zjevně ztratily naši stopu a chaoticky poletovaly po obloze, podobné zrnkům prachu při Brownově pohybu. Po chvíli se jeden po druhém přepnuly z módu ornitoptéry na statické plachtění a začaly hledat stoupající proudy ohřátého vzduchu, což je vždy neklamné znamení, že jim dochází šťáva.

Slunce už zapadalo za obzor, takže drony sklapy solární panely na křídlech a po termikách se odletěly nakrmit do hnízda, totiž dobít na základnu.

Teď už jsem si mohl dovolit zapnout přístroje v autě, vysunout z elektromagnetického stínu uvnitř budovy mikrovlnnou anténu a konečně se připojit na hypernet. Ze všeho nejdřív jsem se naboural do archívu policejního ředitelství a vymazal záznam dnešní honičky s drony, spíš ze zvyku než ze strachu. Pravděpodobnost, že by se sem nějaká policejní hlídka odvážíla ješ-

tě teď v noci, se asymptoticky blíží nule, a do svítání už tu po mně zbude jen pachová stopa.

Stará dobrá realita prostě už skoro nikoho nezajímá.

Většina zločinců a za nimi i strážců zákona se už dávno přesunula do kyberprostoru, kdežto ve skutečnosti chcipl pes.

Nejvyšší čas zjistit, kam jsem to vlastně dojel. Na mapě nebylo vůbec nic, satelitní snímky ukazovaly jen nudné obdélníky střech, pokryté vypálenými solárními panely. Mohl to být nějaký opuštěný sklad, zapomenutá vojenská základna nebo trosky obchodního střediska, kdo ví?

Životy nás dvou odděluje jen čtyřicet roků, ale za tu dobu se svět úplně změnil. Teprve nedávno proběhly lávové války, které podzemními výtrysky žhavého magmatu převálcovaly většinu povrchu zeměkoule, ale planeta se rychle oklepala a už se na ní zase hemží devět miliard obyvatel. Hodně lidí se přesunulo na umělé ostrovy z plastových odpadků, které křížují oceány, ale na pevnině jich stejně zbylo víc, než je zdrávo.

Od té doby, co se potraviny vyrábějí synteticky, venkov zůstal jen na stránkách románů, které nikdo nečte. Dnešní kontinenty pokrývají megaměsta vysunující do všech stran urbanická chapadla a těmi se vzájemně prorůstají. Mezery mezi chapadly vyplňuje umělá poušť opuštěných, rozkládajících se průmyslových zón. V jedné takové jsem právě našel útočiště.

Čím víc lidí, tím méně místa k bydlení. Logicky. Dnešní luxusní byt je obytná celula s podlahovou plo-

chou sotva čtyři metry čtvereční a na výšku od podlahy ke stropu měří dva metry, celkem osm krychlových metrů soukromí. A i když trackováním vydělám za rok víc peněz, než většina lidí utratí za celý život, i ten minibus si můžu leda tak pronajmout od korporací a tím se stát jejich doživotním otrokem.

Proto jsem se rozhodl, že budu bydlet ve svém autě a být svým vlastním pánem. Je to vlastně taková vila na kolech.

Vyladěný štábní speciál ŠKODA Legiond na terénním šestikolovém podvozku, napájený palivovým článkem a poháněný elektromotorem o výkonu 100 kW na stejnosměrný proud uloženým v ose každého kola. Je to poslední model, který se ještě vyráběl s volantem pro člověka. Současná auuta řídí přes hypernet centralizované dopravní počítače. Jediné, co můžete, je zadat cíl cesty do navigace a to mě nebaví, to už je lepší zahrát si počítačovou hru.

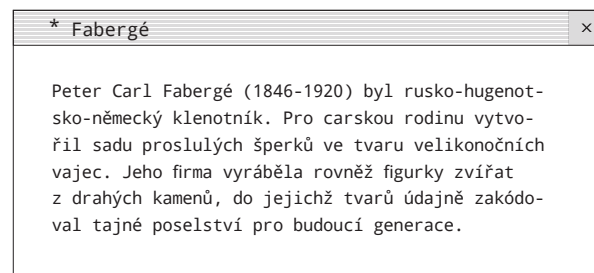
Taková auta dnes už nikdo nedělá. Můj Legiond je veterán ze Severokorejské války, kde ve zdraví přežil nepříteli vzdálený výbuch vodíkové bomby a pak mu veškerý palubní software vymazal elektromagnetický puls z tajné ruské zbraně, EMP ručního granátu RGE-15 Emperátor. Můj táta, který si v bitvě o Pchjongjang vybojoval titanovou nohu, která se nikdy nepotí, si tu vypálenou Škodovku po válce koupil za ušetřený žold jako armádní přebytek a přivezl si ji domů. Matka šlela.

Vygumovaný software se později ukázal jako největší výhoda. Nahráli jsme si do něj vlastní notičky, včetně několika zlepšováků, o jejichž existenci nemá

dopravní inspektorát ani páru. A nezničitelný armádní palivový článek vyrábí elektřinu z etylalkoholu, který mě táta naučil podomácku vyrábět v destilačním přístroji z obyčejného zkvašeného cukru.

Ostatně, nejsem první ani poslední, kdo se přestěhoval do svého vozu – lidé, kteří na auta mají, v nich tráví stále více času. K běžné výbavě automobilů dnes patří integrovaná toaleta, sprcha, posilovna i solárium, vlastně se z nich vůbec nemusí vystupovat. Takže jsem už před rokem zamával své bytné a do Legiondu si přestěhoval veškerý svůj majetek: počítač s připojením do mozku, originál figurku sovy od Carla Fabergého* a samozřejmě i svoji rob 'n' doll. Mimochodem, je tak dokonalá, že jí dokonce rostou i vlasy a nehty, což levnější modely nedovedou. Od té doby bydlím za volantem a řídím svůj život po dálnicích, jak se mi zamane.

Měl bych se asi podívat, co se skrývá v těch dalších budovách. Průzkum okolí ale musí počkat do zítřka. Jsem totiž utahaný jako horký kaštan z ohně. Myslet současně v realitě i v kyberprostoru je děsivě vyčerpá-

vající a kdo si nedá pozor, skončí s rozštěpem osobnosti.

Takže si přelevu dozadu, kde místo druhé řady sedadel trůní hydromasážní tubus, navolím si krátkou, ale vydatnou saunu, skotské stříky a lavinu slastí zakončím bublinkovou masáží. Nakonec si v mozku vypnu amygdalové připojení k hypernetu, políbím rob ‘n’ doll na dobrou noc, sklopím sedadlo a jdu na kutě.

Znám spoustu lidí, kteří se z kyberprostoru neodpojují ani ve spánku a baví se tím, že svoje sny propojují se sněním ostatních. Už z toho vznikla celá sociální spánková síť, které se říká hypnet, ale já do svých snů zásadně nikoho cizího nepouštím.

Mám pro to dost dobrých důvodů. Třeba to, že korporace do hypnetu vysílají reklamu, od poměrně nevinného umístování produktů a značek do snů až po agresivní dreammarketing*, kdy se ti začne jakoby náhodou zdát příběh, vymyšlený kreativci z komunikační agentury. Ty potom ráno vstaneš a ještě před holením si utíkáš koupit zboží, o němž se ti v noci zdálo.

Děkuji, nechci. Proto si před usnutím nikdy nezapomenu vypnout síťové připojení. Jenomže tuto noc se mi stalo to, co ještě nikdy předtím: amygdaly mi proti mé vůli aktivovalo něco zvenčí. Určitě to má něco společného s pronikáním temnoty.

Z mého oblíbeného levitačního snu jsem proletěl přímo do hypnetu.

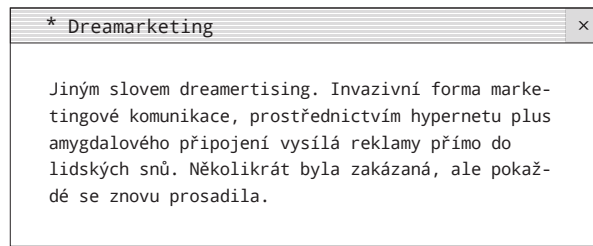
Kyberprostor poznáš na první pohled. Podle zbarvení. Aby lidský mozek dokázal chápat binární kód, stroje mu ho překládají do vizuálních symbolů – takže hypernet vnímáš jako nekonečný vesmír, zaplněný

předměty a obydleny bytostmi, někdy úplně fantastickými, jindy zase k nerozeznání od těch skutečných. V kyberprostoru však nikdy nepotkáš reálné barvy – červená, zelená, žlutá a jejich směsi, ale uměle vytvořené nadbarvy, které ve skutečnosti neexistují.

Zničehonic jsem ztratil schopnost létat a tvrdě dopadl na zem. Ocitl jsem se v přízračné krajině, porostlé Pythagorovými stromy, složenými ze čtverců a pravouhlých trojúhelníků. Geometrická vegetace kolem zářila halucinogenními nadbarvami, čili mi došlo, že už nejsem v přirozeném snu ani v realitě, ale za žádnou cenu jsem se nedokázal odpojit ani probudit.

Pokračoval jsem tedy dál. Nepřirozený les po chvíli skončil a přede mnou se objevil spirální altán, nebo snad chrám, připomínající obrovskou šnečí ulitu položenou na bok. Vstoupil jsem do otvoru a šel zakřiveným tunelem, který buď každým krokem rostl, nebo já jsem se zmenšoval, nedalo se poznat, co je to pravé. Konečně jsem dorazil do středu spirály, kde chodba končila.

Z podlahy tady trčely dva podstavce vybíhající do jehel a na hrotech se otáčely dvě skříňky.

Bylo mi jasné, že až se skříňky zastaví, určitě spadnou na zem, ale nevěděl jsem, jak tomu zabránit. Skříňky se dotočily, spadly z podstavců a roztříštily se na tisíc kousků. Z troskek jedné vypadla podivně zauzlovaná páska, z druhé kulaté závažíčko, které se začalo dokolečka točit po zemi.

Čehokoliv se ty předměty dotkly, to začalo tmavnout.

Došlo mi, že vidím ty hrůzostrašné virtuální artefakty, popisované svědky jako „šňůra beztvárnosti“ a „olovnice prázdnoty“. Vlastně nic strašného nedělaly, ale představa, že bych se jich musel dotknout, mě naplňovala iracionálním děsem.

Běžel jsem pryč z toho děsivého místa, snad celé hodiny, dokud mi síly stačily, jenomže zakřivená chodba, kterou jsem před chvílí přišel, teď nikde nekončila a nikam nevedla. Najednou se v dálce přede mnou objevila skupina temných bytostí. Podobaly se lidem, všichni však byli nepravděpodobně protáhlí, jako by vystoupili z pravěkých nástěnných maleb v Tassili. Ale hlavně neměli žádný objem, jejich temná těla byly jen ploché obrysy, jako oživlé stíny.

Stínoví lidé se pohybovali podivně trhaně – chvíli jen tak stáli na místě a vzápětí poskočili o kus dál, jako by se teleportovali. Skupinu vedl stínový muž s klouboukem, ostatní měli hlavy holé.

Obrátil jsem se a utíkal před stínovými lidmi zpět, ale z opačné strany se ke mně s protivným skřípáním přibližovala olovnice prázdnoty, točící se po zemi v kružicích a táhla za sebou i zauzlovanou šňůru beztvárnosti.

Byl jsem beznadějně obklíčený z obou stran.

V tu chvíli mě naštěstí probudil můj věrný ŠKODA Legiond signálem narušení perimetru. Alarm střídal kolísavé ječení hasičské i policejní sirény s chrastěním bílého šumu, zkrátka v sobě spojoval všechny možné varovné zvuky v tak nesnesitelném mixu, že by vzbudil i mrtvolu neznámého vojína. Do toho se mnou třásla rob ‘n’ doll a řvala mi do ucha:

„Baalgoritme, vzbud’ se! Něco se děje!!!“

Konečně se mi podařilo otevřít oči. Na obzoru vycházelo slunce a jeho paprsky vytlačovaly z kamínků na zemi dlouhé stíny. Halou zvučelo hluboké dunění a betonová podlaha se celá rozvíbrovala, znělo to, jako by se někde pod námi rozbíhaly nestvůrně těžké stroje.

Vypnul jsem alarm. Na obrazovce dopplerovského radaru bylo vidět, jak se k naší hale ze všech stran blíží tečky pohybujících se objektů. Nastartoval jsem palivový článek, ale už bylo pozdě. Vycházející slunce zatměla masa humanoidů, valící se přímo na nás do haly portálem, odkud jsme včera přijeli. Jiný východ tu nebyl. Měl jsem na vybranou buď bojovat, nebo se pokusit prorazit autem ven.

Bylo jich ale tolik, že by v nich Legiond nejspíš uvíznul a tak jsem se rozhodl tu přitékající masu nejdřív trochu naředit.

Blížící se postavy vypadaly úplně jinak než stínoví lidé ze snu. Tihle nebyli vůbec ploší, spíš naopak. Jeden jako druhý svalnatí muži a bujně vyvinuté ženy, všichni úplně nazí. V prudkém kontrastu s jejich krásou, z těch vypracovaných těl všech odstínů lidské pokožky při

každém kroku opadávaly kusy tkání, jako by byli ma-lomocní. Pod nohama klátících se postav se proplétaly samohybné vozíky, které odpadlé maso nasávaly pruž-nými hadicemi. Jakmile měly plný zásobník, odjížděly někam pryč a po chvíli se prázdné zase vracely.

Ve voze ŠKODA Legiond z války zůstal namontova-ný skrytý zbraňový systém, který však používám jen v nouzi nejvyšší, protože kdyby mi na něj přišly úřa-dy, Legionda by mi poslali do šrotu a navíc bych dostal za trest nejmíň tisíc roků virtuálního vězení, což sice v reálném času netrvá ani vteřinu, ale tím to není o nic snesitelnější.

Teď ale ta nejvyšší nouze nastala, takže jsem ak-tivoval taktickou konzoli, která až dosud svůj pravý účel skrývala pod maskou ovládání klimatizace. Na-volil jsem ruční míření, protože to je větší zábava. Ze střechy Legiondu se vysunula kopule osazená gausso-vým kulometem s třístupňovou kaskádou cívek a hla-veň ovinutá supravodivými cívkami začala nezvučně vystřelovat vražedně ostré jehly ráže dva milimetry z karbidu titanu.

Gauss kosil útočníky zdatně, jenže leproidů bylo tolik, že jsem raději přepnul na automatické vyhledá-vání cílů, abych šetřil municí. Počítač dokázal vybrat trajektorii střel tak ekonomicky, že jedna jehla zlikvi-dovala hned několik nepřátel za sebou.

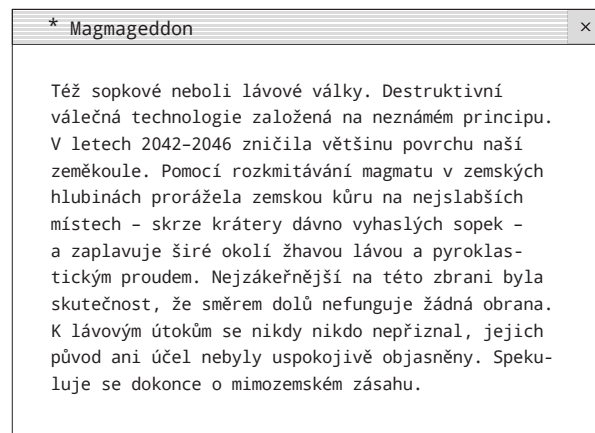
V tu chvíli mě rob ‘n’ doll vzala za ruku a řekla: „Baalgoritme, opravdu je musíme zabít? Třeba nám vůbec nechtějí ublížit. Co když jsou mírumilovní?“

Je mi líto, ale už zase musím končit. Je důležité, aby

vysílač i přijímač temkomu byly v prostoru co nejbliž u sebe, s jejich rostoucí vzdáleností totiž dramaticky roste informační šum. Proto jsem k naší komunika-ci vybral hypermoderní datové centrum Škoda – jako jedno z mála existuje stále na stejném místě ve tvé době, stejně jako dnes. Uložené informace tady přežijí dokonce i magmageddon*, protože česká křídlová pá-nev, na které stojí i Mladá Boleslav, patří ke geologicky nejstabilnějším místům na celé planetě a ukázalo se, že představuje dokonalý štít pro útoky lávou. Prostě – datové centrum Škoda je klíčové pro náš boj s temno-tou.

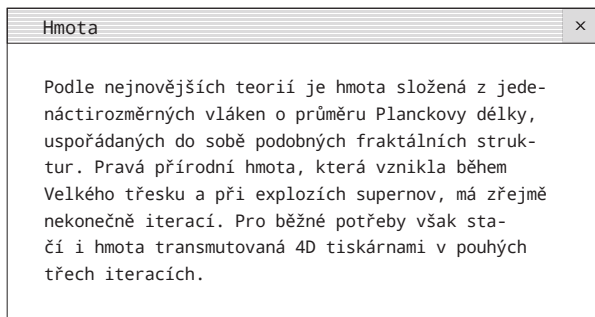
Z roku 2056 tě zdraví Baalgoritmus.

// TEMCOM RELACE UKONČENA

KAPITOLA 0003

Zapomenutý svět figurín

dyž jsem sjel z dálnice, abych se ukryl před útoky policejních dronů, skončili jsme v záhadné betonové budově obklíčení hor- dou bezduchých, klátících se postav, ze kterých navíc opadávalo maso. Elektromagnetický Gaussův kulomet na střeše mého ŠKODA Legiondu sice do všech stran pilně rozséval zkázu, avšak útočníků neubývalo, spíše naopak. I když kolem nás vyrostla slušná kruhová hradba z mrtvol, ti živí ji bez potíží přelézali. Munice jehel ráže dva milimetry z karbidu titanu navíc začala docházet a cívky kolem hlavně byly rozžhavené do růžova.

Moje rob 'n' doll do mě navíc pořád hučela, že na nás ti podivíni třeba vůbec neútočí.

Vždycky jsem miloval paradoxy a ta myšlenka byla tak absurdní, že mě neodolatelně lákalo ji vyzkoušet. Na útěk už bylo stejně pozdě. Na taktické konzoli jsem zastavil palbu a nechal zatáhnout kopuli s Gaussem zpátky do střechy. A opravdu! Jakmile jsme je přestali vraždit, postavy o nás ztratily zájem a jenom neškodně procházely kolem, ani se nesnažily vlézt k nám do auta.

Samohybné automatony podobné jezevčíkům s pružnými chobůtky za pár minut rozebraly kruhovou palisádu mrtvol a v hale to vypadalo, jako by se tu nedělo nic vražednějšího než mistrovství světa v piškvorkách.

Byl nejvyšší čas odsud vypadnout, ale tuhle záhadu jsem prostě musel rozlousknout. Vyrazil jsem

z haly, ve které jsme přečkali noc, a pomalu zamířil proti proudu pajdajících postav. Nahá těla se měkce otírala o karoserii, jako kdybych projížděl polem přežralých kukuřic.

Dojel jsem krokem na polygonální náměstíčko, odkud se cesty rozbíhaly do několika dalších betonových kostek, připojil k hypernetu a přes zrakovou dráhu si do arey 17 v mozkové kůře nechal promítnout aktuální záběry ze satelitu. Z ptačí perspektivy bylo jasně zřetelné, že podivné postavy se rojí z napůl zhroutené struktury ve tvaru polokoule na severozápadním rohu náměstí.

Vjíždět dovnitř autem nedávalo valný smysl, takže jsem zaparkoval Legionda mezi hromadou trosek a zakryl ho fraktální maskovací fólií, generující na svém povrchu nekonečný zoom do Mandelbrotovy množiny, což spolehlivě rozhodí robotické senzory, jakož i necvičené lidské oko.

Rob 'n' doll trvala na tom, že se sama v autě bojí a že půjde se mnou. Chtěl jsem ji vypnout, ale pak jsem to ke svému vlastnímu překvapení vzdal a nechal ji nést

termosku plnou horké ilegální kávy, aby byla alespoň k něčemu užitečná, když už se bude kolem mě motat.

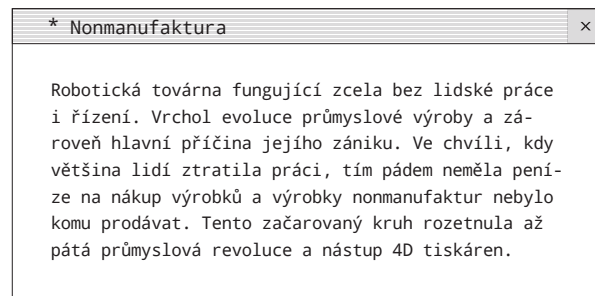
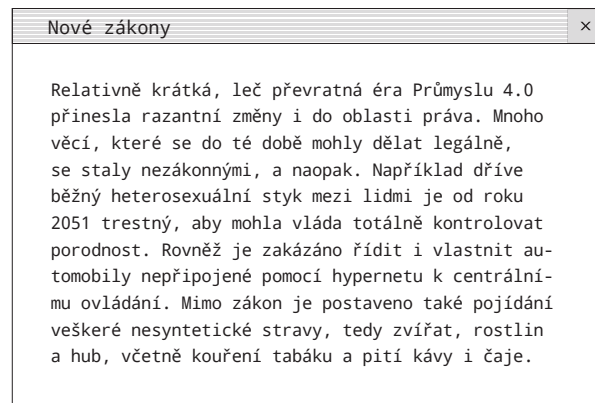
Geodetická kopule o průměru asi sta metrů byla ve skutečnosti jen skořepina, tvořená nanovrstvou fullerenovými klastrů. Dostatečně pevná na to, aby si udržela tvar i ve vichřici, a přitom tak tenká, že dovnitř propouštěla denní světlo. Pod ní se skrývala automatická nonmanufaktura* vyrábějící právě ty podivné panáky, kteří se potáceli všude kolem.

Původně ji zásoboval elektrinou fúzní reaktor zapuštěný do základové desky uprostřed kopule, tomu se ale už dávno vypálily supravodivé magnetické cívky a v boku toroidní komory teď zela rozšklebená díra, kterou propálilo žhavé plazma. Vyhaslý reaktor se tolik podobal lidskému srdci po infarktu myokardu, které jsem v dětství vídal jako výstražný obrázek proti kouření na krabičce cigaret u svého otce, až mě z toho začalo píchat u osrdí.

Po havárii reaktoru výrobní lince dodávaly energii už jenom nouzové fotoelektrické články na střeších okolních budov, které samozřejmě nefungovaly za tmy. Proto byl v noci klid a linka začala pracovat až s ranním rozběhem.

Celou podlahu nonmanufaktury zabírala lesklá spirální dráha, rozvíjející se směrem od středu k okrajům, po níž se rozvážným tempem jedna vedle druhé posunovaly průhledné válce o velikosti rakve s dutinou ve tvaru lidského těla, střídavě ženského a mužského.

Na začátku procesu robotické manipulátory do dutiny každého válce napumpovaly opalizující záro-

dečný gel z obrovské nádrže umístěné přímo nad reaktorem. Jak se válce posunovaly po spirálovém dopravniku, generátory morfického pole v nich z gelu postupně vytvářely bionické struktury – nejdřív kostru, pak vnitřní orgány a svaly, nakonec pokožku.

Hotový humanoid na konci dostal oživovací elektrický impuls, vylezl z dutiny a prázdné válce se vrace-ly na začátek linky.

Chybička se však vloudila tím, že už dlouhé roky sem nikdo nedodával nový zárodečný gel. Právě proto automatony pomocí chobůtků nasávaly zbytky rozpadlých humanoidů, recyklovaly je a vypouštěly zpátky do centrální nádrže. Výrobní linka tak požírala svůj vlastní ocas jako mystický had Úroboros zavinutý v karmické smyčce.

Jenomže kromě vesmíru žádné perpetuum mobile nevydrží věčně a tak bylo nabíledni, že jednoho krásného jitra zvítězí entropie a druhý termodynamický zákon, had stráví poslední sousto a bude konec. Zatím se ale všude kolem potácelo až moc materiálu k recyklaci.

„K čemu asi ty postavy měly sloužit?“ položil jsem si nahlas řečnickou otázku.

„To jsou biofiguríny na vystavování oblečení ve výlohách obchodů,“ ozvala se zničehonic rob ‘n’ doll.

„Kdysi je vyráběli z plastu, ale pak se zjistilo, že šaty na živých postavách se prodávají líp.“

„A proč z nich opadává maso?“

To je snad nějaký marketingový trik?“ divil jsem se.

„To sotva,“ ušklíbla se skoro jako člověk. „Nejspíš tady došlo k obrácené evoluci: Každá vyrobená figu-

rína vnáší do kódu DNA zárodečného gelu své unikátní mutace, způsobené kosmickým zářením. Tudíž čím dřív která umře, tím rychleji se vrátí do nádrže na začátku procesu a tím víc má její DNA potomků. Tím pádem vítězí letální geny nad těmi vitálními. Kdyby se recyklovali taky lidé, dopadlo by to úplně stejně.“

Znělo to sice logicky, ale optimismu do života mi to nedodalo. Vypil jsem kávu z termosky do dna, opustil to obludné figurinárnum a v něžném dopro-vodu rob ‘n’ doll se vrátil zpátky do auta.

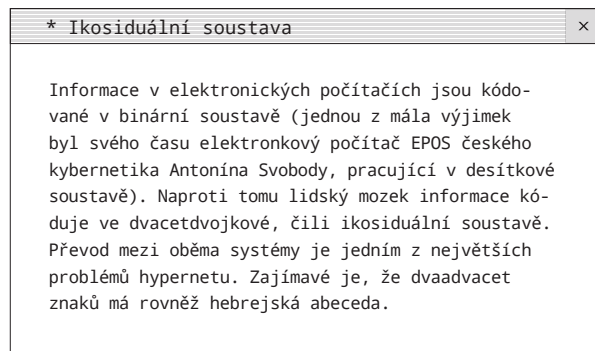
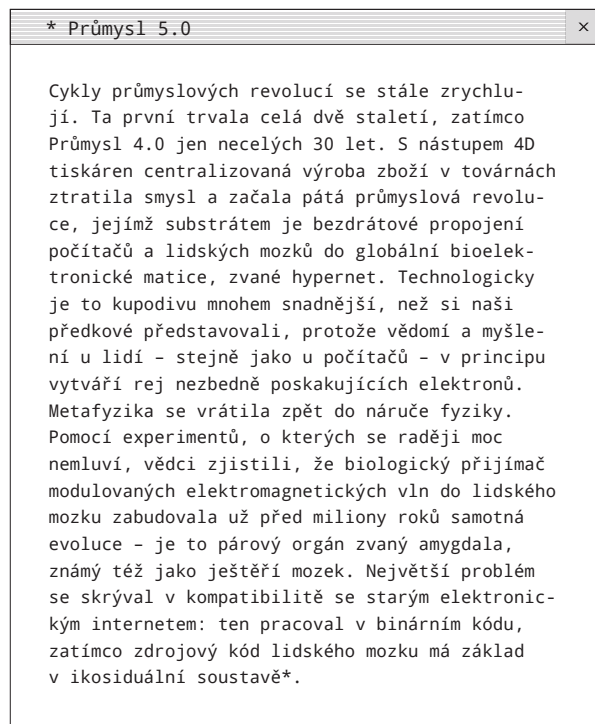
V arteficiálních pouštích, vyplňujících mezery mezi městy po celé zeměkouli, ještě takových podivných fragmentů Průmyslu 4.0 straší celá spousta. Čtvrtá průmyslová revoluce*, která ve tvé době teprve začíná, u nás už proběhla a skončila v podobně bludném kruhu jako to figurinárium.

Po genocidě výrobků v zapomenuté nonmanu-faktuře jsem si potřeboval trochu provětrat neurony, takže jsem Legionda vyvedl zpátky na dálnici a celý zbytek dne jezdil, kam mě cesta vedla. Lávové války skoro všechna stará města proměnila v obrovská těžitka zalitá do ztuhlého magmatu.

Slumy kolem dálnic se postupně zahustily do lidských habitatů, které dnes po celé západní Evropě vy-padají přibližně stejně: Úplně nahoře se ježí mozaika solárních článků na vysokých stožárech, které mezi sebou soutěží růstem o sluneční světlo jako stromy v lese. Ve věčném pološeru o patro níž pulsuje živá, neustále rostoucí sféra milionů standardizovaných autonomních obytných celul z fullerenového betonu bez oken, navršených do chaotických shluků. Připomínají mnohonásobně zvětšené hrady postavené z kostek dětských stavebnic.

Ještě níž najdete šedou zónu nikoho, složenou z vy-lidněných administrativních budov, zábavních parků a nákupních center. A úplně dole se skrývá labyrint kanálů, kabelových šachet, silničních tunelů, kolektorů a linek metra, které ten megaorganismus napájejí živinami a odvádějí z něj odpad.

Zbytek týdne jsem strávil připojený k hypernetu

a snažil se přijít na kloub záhadě temnoty. Ta chaotická energie, která začala napadat a v sebe sama proměňovat celý kyberprostor, už dostala v komunitě trackerů své jméno:

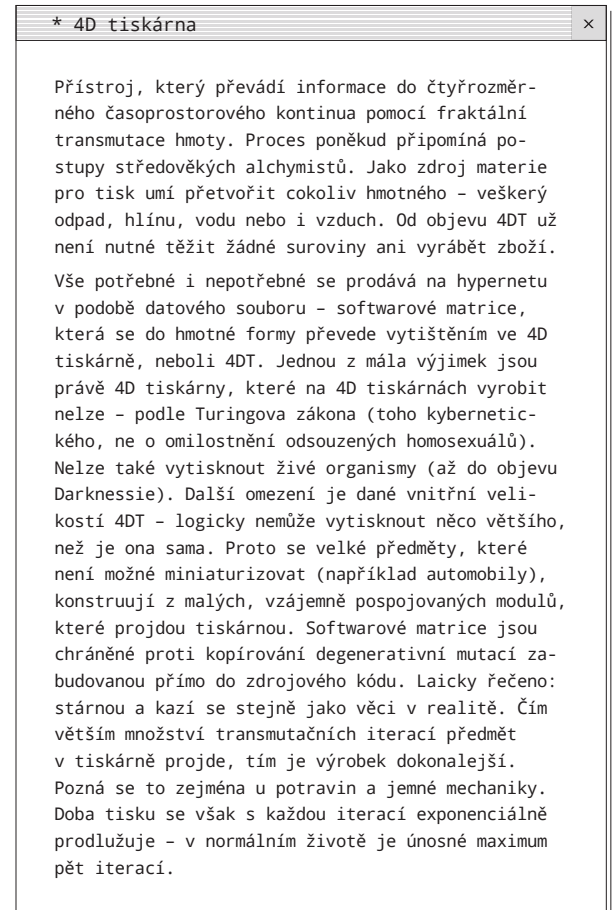
Darkness Monster, čili Darknessie.

Zdá se, že každý útok na Darknessie jenom posiluje její temnotu. Jenomže veškerá moje snaha k ničemu nevedla a začal jsem propadat beznaději.

Abych si vyčistil hlavu od temnoty, vyrazil jsem na nákupy. To mi spolehlivě pomůže vždycky, když je nejhůř.

Na hypernetu sice koupíte úplně všechno, ale některé druhy zboží není radno tisknout si ve 4D tiskárně* ani nechat si ho posílat kurýrními drony. Nutně jsem potřeboval doplnit zásoby úplně zbytečně vyplývané munice do Gaussova kulometu a taky organické kávy. Obojí je samozřejmě prudce nelegální, takže jsem se pro to musel vydat osobně do forbiddenmarketu John Doe's Express, který provozuje můj dvorní dodavatel zakázaného ovoce s přezdívkou ConSummer v Bohem už dávno opuštěném kostele archanděla Gabriela na periferii Nové Prahy.

Zaparkoval jsem Legionda v mezeře mezi řadou vraků na ulici hned vedle kostela. Většina lidí byla jako obvykle zalezlá ve svých obytných celulách a těch pár zoufalců, kteří se míjeli na chodníku, byli podle nepřítomných pohledů do jednoho připojení na hypernetu a hráli hry nebo komunikovali se svými virtuálními přáteli.

Opatrně jsem se rozhlédl do všech stran, i když to gesto mělo už jenom symbolický význam, a protáhl se čtvercovým okénkem na úpatí pyramidy. Ta pyramida byla ve skutečnosti střecha na vrcholku kostelní věže, ale úroveň ulice se za posledních pár roků posunula o desítky metrů směrem vzhůru, takže zbytek chrámu zůstal ukrytý v hlubinách pod zemí.

Většinu místa ve věži zabíral mohutný zvon, visící na trámu. Nebyly tu vidět žádné dveře ani jiná cesta. Nasoukal jsem se pod zvon, nohama se zapřel o jeho bronzové srdce a klouby na ruce vyfukal do pláště zvonu prvních pět čísel Fibonacciho posloupnosti: 1, 1, 2, 3, 5. Ne, že bych to viděl, ale věděl jsem, že mě pečlivě prohlížejí neviditelné oči. Pak se ve zdánlivě jednoduše podlaze rozevřel kruhový otvor a srdce se mnou sjelo do nitra chrámu.

Obě lodi podzemní baziliky byly přecpané zakázaným zbožím všeho druhu, pěkně srovnané podle témat, jako v každém správném obchodě:

drogy, jedy, výbušniny, zbraně, munice, elektromerika, bionika, potraviny.

Na odsvěceném oltáři trůnila starožitná protiletadlová raketa Douglas AIR-2A Genie, osazená jadernou hlavicí W25 o síle 1,5 kilotun TNT a hned vedle ní supermoderní kvantový degenerátor hmoty Quadom, vymontovaný z paže nějakého důlního robotu.

Ze sakristie mě vyšel uvítat osobně starý ConSummer a po několika zdvořilostních větách o počasí jsme se dostali k věci. Karbidotitanové střely jsem zkoušet nemusel, ale káva, to bylo jiné kafe.

„Baalgoritme, dnes ti můžu ti nabídnout opravdovou specialitu, pravou Blue Mountain.“

„Pokud vím, Jamajku už předloni spláchlo moře,“ namítl jsem skepticky.

„To je pravda, ale kávu tam pěstují dál, na obrovském plujícím skleníku,“ ušklíbl se ConSummer. „Však ochutnáš.“

Opatrně rozemlel pár zrněk v ručním mlýnku a tmavohnědý prášek spařil vodou o teplotě, při které vře ve výšce 2000 metrů nad mořem, kde kdy si kávovníky v Modrých horách rostly. Po chvíli se chrámem rozlínula opojná vůně.

Byla výborná. Káva se samozřejmě dá vytisknout i ve 4D tiskárně, je to laciné, legální, ale chutná to k nerozeznání od vyvařených ponožek.

Právě v tu chvíli se sama od sebe zapnula 4D tiskárna v rohu místnosti a začalo z ní vylézat hnusné černé svíjející se klubko. Čeho se dotkla jeho vibrující vlákna, to se hned začalo rozpadat.

ConSummer upustil šálek té skvělé kávy Jamaica Blue Mountain a strhnul z oltáře kvantový degenerátor, namířil na tiskárnu, palcem odklopil bezpečnostní kryt z průhledného plastu a stisknul červené tlačítko.

Jak to bylo dál? To musíme nechat až na příště. Dnešní temkomová relace brzy skončí a já ti ještě musím vysvětlit svůj nejnovější nápad: bojovat s Darknessie jako s nepřátelskými viry a bakteriemi v lidském těle – ne antibiotiky, ale posílením imunitního systému. Prostě vypustit do hypernetu oslabenou, neškodnou verzi temnoty jako vakcínu.

Potíž je v tom, že tajemství základního strojového kódu, na kterém fungoval starý elektronický internet, je dnes už ztracené. Zničili ho rozbíječi dat, kteří se objevili při přechodu na Průmysl 4.0 ve 20. letech 21. století, po vzoru dávných rozbíječů strojů v reakci na první průmyslovou revoluci. Škodovka jako jedna z prvních firem v lidské historii začala se čtvrtou průmyslovou revolucí experimentovat už v tvé době, té se však rozbíječi dat vyhnuli uctivým obloukem.

Bez znalosti své vlastní softwarové DNA nemůžeme vakcínu z Darknessie extrahovat. Já a pár dalších trackerů postupně rekonstruujeme binární číselné kódy strojových instrukcí zpětně ze zachovaných překladačů programovacích jazyků, jenže všechno se to vleče moc dlouho a čas je luxus, který si teď nemůžeme dovolit.

Z roku 2056 zdraví Baalgoritmus.

KAPITOLA 0004

Přestřelka pod křídly archanděla Gabriela

Jakmile si zákazníci forbiddenmarketu John Doe's Express v podzemním kostele archanděla Gabriela všimli, že ze 4D tiskárny vylézá Darknessie, začali do ní střílet vším, co bylo po ruce. Ale i když samotná tiskárna se zpět rozletěla na atomy, černému klubku svíjejících se vláken viditelně neškodily dopadající střely průrazné, dum-dum, explozivní, ba ani laserové paprsky. Spíše naopak. Zdálo se, že temnota každým zásahem roste.

Majitel obchodu ConSummer na ostatní zařval, ať zastaví palbu, hodil si na rameno kvantový degenerátor hmoty Quadom a vystřelil po Darknessie puls rozvibrované nicoty. Quadom, který vypadal, jako když natřete bazuku lepidlem a vyválíte ji v hromadě elektronického šrotu, vydal téměř neslyšitelně hluboký tón, z něhož se mi spustila krev z uší, a odhodil ConSummera až na opačnou stranu chrámové lodi, kde obchodník našťěstí měkce přistál uprostřed hromady sáčků plných emulze nanoponorek pro nepohyblivé spermie.

Quadom samozřejmě nevydává zpětný ráz podle Newtonova zákona akce a reakce, jenomže náhodné interference na úrovni Planckových délek se občas nasčítají jedním směrem a potom to pořádně kopne buď dopředu, nebo dozadu, jako právě teď. Když se usadil prach, Darknessie byla pryč. Zásah Quadomu ji i s kusem našeho vesmíru okolo poslal do umělé singularity Velkého Křachu.

ConSummer se vyhrabal z nanoponorek, vrátil se na místo, kde ještě před okamžikem stála 4D tiskárna, a zamyšleně přejel prstem po dokonale hladké polokouli, vykousnuté nicotou do cihlové stěny kostela.

„To bylo o fous,“ prohlásil s úlevou, „a na to se napijme!“ Z trezoru vytáhl zaprášenou láhev bez viněty a do dvou pohárků nalil na dva prsty hnědozelené viskózní tekutiny.

„Absint?“ zeptal jsem se trochu zbytečně, protože nic jiného to být nemohlo.

„Absint, nejzakazovanější pití všech dob a režimů,“ usmál se ConSummer, nalil si do sklenice čistou vodu, děrovanou stříbrnou lžičkou nabral hromádku hnědého třtinového cukru a skrz něj nechal absint prokapat do vody, která okamžitě zbělela.

Opakoval jsem po něm absintový rituál a ConSummer na závěr zhasnul světlo, abychom se potěšili pohledem na to, jak thujin z hotového nápoje krásně opalizuje tmou.

„Vyrábím si ten nektar sám podle receptu, který se v naší rodině od nepaměti dědí z otce na syna. A nejen, že se dědí, ale taky se za něj sedí,“ dodal s povzdechem.

Dopili jsme hořkosladkou bylinnou esenci, zaplatil jsem za dva balíky – jeden plný jamajské kávy a druhý jehliček do Gaussova kulometu – stoupl si na srdce zvonu a nechal se vyvézt netradičním výtahem na úroveň ulice.

Zpátky za volantem vozu Legiond jsem se cítil zase v bezpečí. Na hypernetu jsem si ve svém oblíbeném

e-pekařství Breadband koupil čerstvý křupavý rohlík sypaný mákem a poslal ho do 4D tiskárny v autě. Navolil jsem luxusních pět iterací, což u předmětu velikosti rohlíku trvá skoro půl hodiny. Zatímco tiskárna pilně vyráběla rohlík, odvážil jsem přesně osm gramů pražených kávových zrněk a v ručním mlýnku je umlel na střední stupeň hrubosti. Ve výšce 2000 metrů nad mořem je tlak vzduchu přibližně 78,4 kilopascalů, takže voda vře při necelých 94 stupních Celsia.

Mletou kávu jsem nasypal na dno nahřátého šálku a natřikrát ji zalil vodou o teplotě 93,5 °C krouživým pohybem, aby do kávy nenarazila moc prudce a nezvířila ji. Nakonec jsem polehoučku zamíchal lžičkou vrstvu drti vystouplou na povrch a počkal tři minuty, dokud pevné částičky neklesly do sedliny na dně. Na hladině se usadila nádherně hutná šesulka pěny barvy šafránu.

Mezitím se v tiskárně dotvořil rohlík. Lákavé vůně kávy i pečiva se v zasnoubení rozlínuly kabinou a já začal tušit, jaký pocit měl Bůh, když se mu podařilo oddělit světlo od temnoty.

„Krásně to voní. Dáš mi ochutnat?“ ozvala se rob ‘n’ doll a dvojnásobně mě tím překvapila. Zprv se mi zdálo, že ji vyrobili až příliš lidskou, a zadruhé proto, že jsem ji před odchodem do John Doe’s Express určitě vypnul. Nebo se pletu? Každopádně, pro klid v domácnosti jsem se s ní o obě lahůdky spravedlivě podělil a v několika nejbližších minutách jsme spolu prožili kaskádu kulinářských orgasmů.

Jenomže post coitum omne animal triste est a mě napadla znepokojujivá myšlenka: Co když Darknessie vyleze z 4DT i u mě v autě?

Dá se tomu nějak zabránit?

Za starých dobrých časů, kdy elektrina uměla chodit jen po drátech, stačilo prostě jen vytáhnout zástrčku ze zásuvky a byl klid. Jenomže dnes už se veškerá elektronika napájí na dálku bezdrátově pomocí Teslových vysokofrekvenčních transformátorů a co hůř, na nosné vlně je namodulovaný přenos informací. Takže když vypneš energii, odstříhneš taky hypernet. Starší Řekové tomu říkali kalokagathia – harmonie krásy i dobra.

Možná by šlo 4DT napájet palivovým článkem a bezdrátově přijímat jenom informace. Potom by bylo možné tiskárnu v nouzi vypnout. To by ale musel celou konstrukci překopat někdo, kdo rozumí elektrotechnice, a takoví lidé jsou na vymření, protože stroje už dávno navrhují a vyrábějí zase jen stroje.

Jednoho takového šilence znám osobně...

... jenomže přesně v tom okamžiku se 4D tiskárna za mými zády sama od sebe spustila a ve zpětném zrcátku jsem spatřil, jak z ní vylézají známá černá vibrující vlákna.

Udělal jsem najednou spoustu věcí: sklopil opěradlo sedadla do vodorovné polohy, překulil se ze zad na břicho, otevřel zadní dvířka, vyhodil tiskárnu z auta ven, nezdržoval se zavíráním, zase se posadil za volant a rozjel Legionda na plný výkon všech šesti set kilowattů jeho elektromotorů uložených v osách kol.

Veterán severokorejské války se prohrábnul skrz vrstvu bioasfaltu div ne až na pradávnu žulovou dlažbu a vystartoval jako zamlada před Pchjongjan-gem, jenomže Darknessie se zachytila konečky vláken za hranu otevřených dvířek, vlála za námi a na chvostu vlekla 4D tiskárnu. Přístroj chvíli poskakoval po ulici a pak se rozbil na kousky, ale temnota z něj už byla venku a kousek po kousku se vtahovala do kabiny.

Odpojil jsem řízení od všech senzorů, bránících srážce s jinými předměty, vypnul ESP i všechny ostatní automatické bezpečnostní systémy vozidla, strhnul řízení na opačnou stranu ulice a v plné rychlosti dřel levý bok auta o stěny domů.

Jiskry létaly do všech stran, plechy křičely bolestí, jenže dvířka držela a Darknessie taky.

Můj táta s oblibou říkával: „Kde nepomůže hrubá síla, pomůže síla ještě hrubější.“ Zlatá pravda.

Brutálně jsem zablokoval všechny tři motory na pravoboku, čímž se mi podařilo dostat Legionda do pravotočivého smyku, aby se plandající dvířka naplno otevřela. Ze střechy vyjela kopulka s Gaussovým kulometem, já sklonil náměr hlavně na nejnižší depresi a přejel pancíř dlouhou dávkou jehliček. Upálená polovina dvířek odpadla i s černým chuchvalcem a odskákala od zbytku auta jako žabka na vodě. Dřív, než se Darknessie vzpamatovala, šlápnul jsem na zmizík a ujížděl pryč.

Temnota se nechtěla vzdát. Černý chuchvalec se ještě dvakrát objevil za sklem protijedoucího auta,

kteří se okamžitě obrátilo do protisměru a začalo nás pronásledovat, jenže proti Legiondově třístovce na tachometru neměly žádnou šanci.

Napadlo mě jen jedno místo, kde bych se teď mohl schovat, jenže tam to bylo o strach i bez Darknessie. Do metra.

Metro už dlouhou dobu pro nezájem o dopravu nejezdilo a vstupy do něj byly oficiálně zapečetěné. Tunely však nešlo nikam přestěhovat, takže tu zůstaly a změnily se v útočiště krys, netopýrů, kriminálků a vůbec všech, kteří nesnášeli denní světlo. Znam jedno místo, kde se skrz ruiny opravárenské základny a bývalé zkušební trati, na níž za dřevních dob testovaly vozy metra, dá vjet do podzemí autem.

Stačilo několik minut šílené jízdy ulicemi Nové Prahy a najednou jsem měl zase nad hlavou solidních pár metrů betonu a země, které dokonale odstínily celý hypernet. Jsme tu v bezpečí, tady nemůže Darknessie odnikud vylézt. Na druhou stranu si bez hypernetu připadám jako po lobotomii. Nejspíš si budu muset zvykat.

Od té doby, co jsem tady byl naposledy, se metro razantně změnilo. Zmizely odsud poslední zbytky kolejí, kabeláže i ozdobných panelů, sběrači kovů odvedli svou práci brilantně. Z dokonale hladkých a všech překážek zbavených tunelů se teď stala skvělá závodní dráha, ve vysoké rychlosti se dá bez problémů přejíždět i hlavou dolů po stropě. Právě teď jsem ale na zábavu neměl náladu.

Děsí mě, že Darknessie začíná z kyberprostoru

prorůstát i do hmotného světa. Její bránou do reality jsou 4D tiskárny a těch bran jsou po celé zeměkouli stamilióny, možná miliardy.

Chaotické útvary, podobné jednoduchým organismům, které vystupují ze 4DT, sice ještě nikomu neublížily a jsou nestabilní, po několika minutách se rozplývají v nicotu, ale jde z nich hrůza.

Zřejmě jsou schopné ovládat psychiku lidí.

Přes veškerou snahu naší trackerské komunity je zatím Darknessie odolná proti všem známým softwarovým útokům i zbraním. Zatím máme jen zoufale málo dat, potřebných k analýze, ale zdá se, že se chová kvazibiologicky a dokonce prochází svébytnou obdobou evoluce. Její původně primitivní tvary se zesložitují, objevují se nové orgány a smyslové receptory, chuchvalcovité útvary vydrží stále déle naživu, pokud je život to správné slovo pro jejich existenci.

Zatím jediná možnost, jak zabránit šíření temnoty, je vzdát se všech 4D tiskáren. Jenže co budeme jíst a pít? Do čeho se budeme oblékat? Kdo nám vyrobí náhradní díly do auta? Budeme muset úplně změnit svůj životní styl. Dokázal bych třeba vypěstovat obilí? A jak se vlastně peče chleba? Na všechny ty otázky musím někde najít odpovědi.

Napadlo mě, že bych mohl zapnout svoji luxusní rob 'n' doll, nehybně sedící na místě spolujezdce, a maličko se potěšit její krásou. Jenže přesně v tu chvíli se umělá žena sama od sebe zapnula, otevřela oči a natáhla po mně své něžné ruce. Marně jsem jí mačkal hlavní vypínač skrytý pod syntetickou kůží

na dně jugulární jamky, nedala se vypnout a v těsné kabině před ní nebylo kam utéct.

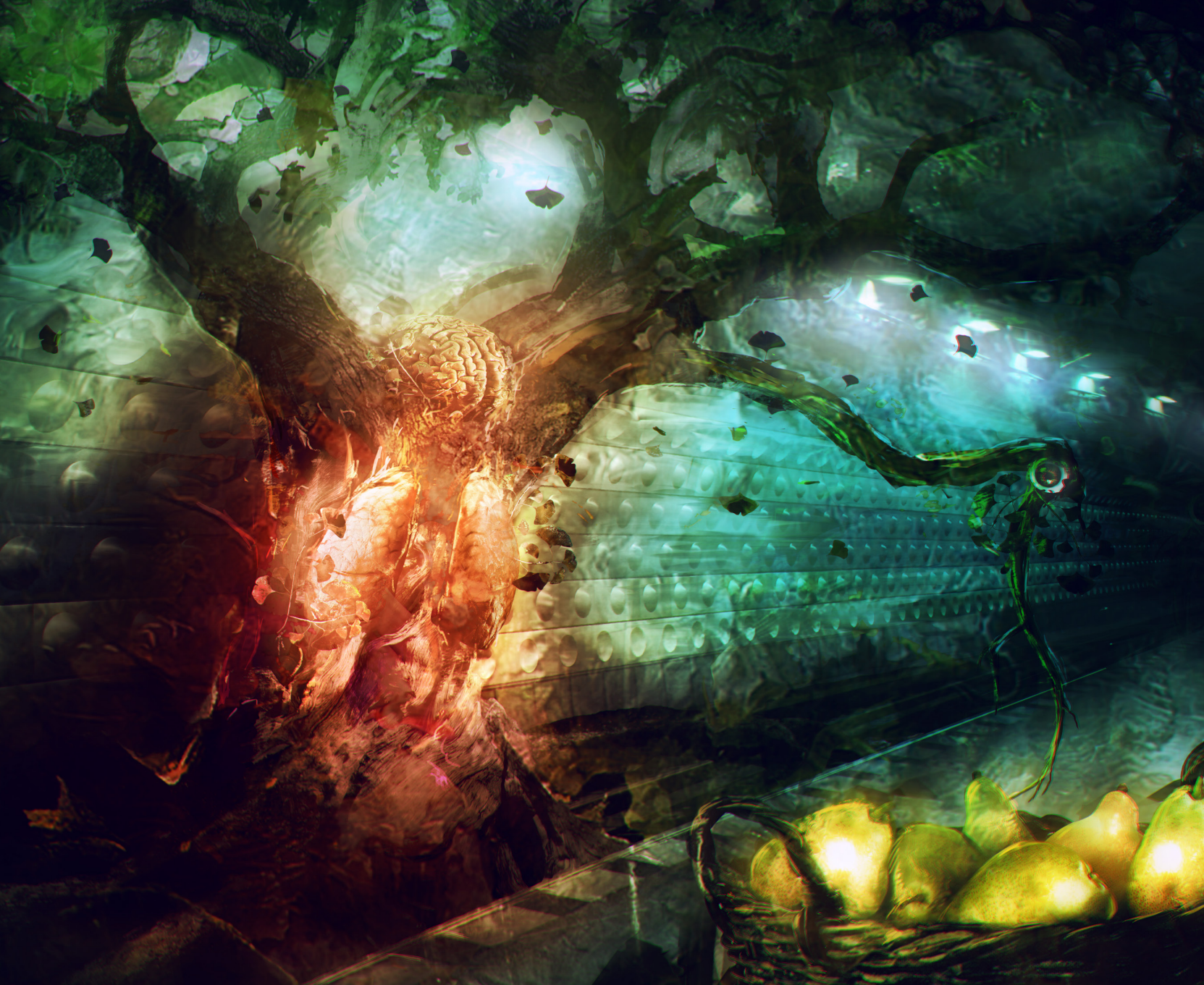
Už zase musím končit. Okno temkomového přenosu se za chvíli uzavře a čeká nás ještě spousta práce. Ze všeho nejvíc teď potřebujeme odhalit pravou podstatu Darknessie. Snad nám v tom pomůže počítačová simulace. S tou se začalo už ve tvé době – firma Škoda jako jedna z prvních automobilek na světě začala používat simulaci fyzikálních jevů při konstrukci automobilů namísto tradičního ofukování karoserie v aerodynamickém tunelu nebo drahých a destruktivních crash testů. Počítačové simulace Škodovky z tvé doby využíváme jako zdroj čisté informační DNA, protože ve tvé přítomnosti ještě nehrozilo, že výsledky infikuje rozlézající se temnota.

Z roku 2056 zdraví Baalgoritmus.

KAPITOLA 0005

Ukončete výstup, nástup a život

ž jsem myslel, že se mě zmocní temnota, ale nevypnutelná rob ‘n’ doll na sedadle smrti vedle mě se najednou usmála. Vzala mou ruku do své, lehoučce mě kousla do bříška prstu a pak pomalu řekla s důrazem na každé slovo:

„Když ti to ještě nedošlo, já to tedy povím natvrdo: Jsem živá.“

Díval jsem se asi dost hloupě, protože se rozesmála na celé kolo.

„Žádná rob ‘n’ doll, jsem člověk jako ty. A taky trackerka, na hypernetu mě dobře znáš pod přezdívkou Softélie. Šíleně jsem se do tebe zamilovala v kyberprostoru, a tak jsem tě chtěla mít i v realitě. Když jsem náhodou přišla na to, že si v e-shopu vybíráš novou sexuální partnerku, tu objednávku jsem napíchla, zabalila se do krabice a nechala se k tobě doručit. Tvoji pravou rob ‘n’ doll jsem předhodila tlupě bezdomovců ve stokách, tam si užije spoustu lásky.“

Nechápal jsem, že mě to nenapadlo dřív. Mělo mě trknout, když začala být vzpurná, nechtěla se milovat a místo toho pořád diskutovala. Její nápady nebránit se zástupům robozombíků ve figurináriu, stejně jako mlsná chuť na kávu a čerstvě vytištěný rohlík, byly až příliš lidské. Nechal jsem se pěkně napálit. Měl jsem prostě moc práce s bojem proti temnotě. A jak říkal můj táta: „Být chytrý umí každý blbec.“

Na druhou stranu, Softélie je slavná trackerka a může být užitečná v boji proti Darknessie. Teď už ale asi nebude stačit jen zmáčknout tlačítko, aby se se mnou milovala.

„Tady v metru to náhodou dobře znám... Baalgoritme, pojďme se trochu projít, ráda bych ti něco ukázala,“ ozvala se po chvíli.

Co by člověk neudělal pro dámu. Opatrně jsem s Legiondem vyjel po hromadě trosk z tunelu na nástupiště a tam jsem auto jako obvykle zakryl fraktální maskovací plachtou. Na stropě zůstalo svítit pár unavených lamp, zřejmě je kdysi zaměstnanci metra na odchodu zapomněli vypnout a teď se jejich spotřeba počítala do plánovaných ztrát elektrické sítě. Softélie mě vedla labyrintem chodeb, nahoru a zase dolů po zaklíněných eskalátorech, jejichž drážkované stupně z nerezové oceli zvolna obrůstaly plísní a trsy mechu.

„Jak to teď vlastně mezi námi je?“ zeptal jsem se, aby řeč nestála a cesta líp utíkala.

„Co myslíš tím ‚to‘?“ odpověděla typicky žensky otázkou.

„No přece to. My dva jsme milenci?“

„Milenci? Kde na ty výrazy chodíš? To už se přece dávno neříká,“ zase se vyhnula jasné odpovědi.

„Dobře, tak bipolární penetrační kohabitanti. Promíchávači tělesných tekutin. Jsme, nebo nejsme?“ nedal jsem se odbýt.

„To záleží především na tobě, Baalgoritme. Na nějaké mačkání knoflíků zapomeň. Teď se mnou musíš budovat vztah. Navíc, jak dobře víš, heterosexuální

styk v realitě je nezákonný a trestá se nepodmíněným odnětím svobody i gonád.“

„A můžu si alespoň koupit novou rob ‘n’ doll?“ napadlo mě elegantní řešení.

„Zkus to a ráno se probudíš bez žláz.“

Tunel mých vyhlídek byl stále temnější a světlo na konci zhasínalo. Většina lidí dnes už sex provozuje výhradně ve virtuální realitě, jenže já jsem v tomto oboru zoufale konzervativní. Když to není opravdové, tak mě to prostě nebaví.

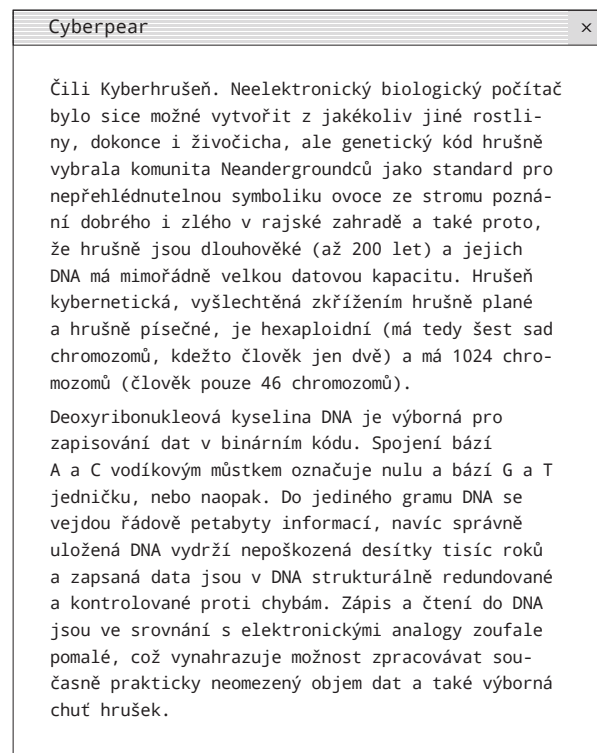
Mezitím jsme došli na místo, kde byla chodba zavalená zříceným stropem. Softélie jeden balvan betonu holýma rukama odsunula stranou a za ním se objevila tajná chodba. Ten blok musel vážit nejmíň tunu, jak ho dokázala zvednout? Nenápadně jsem do balvanu šfouchnul špičkou boty. Posunul se po zemi téměř bez odporu. No jistě, byl falešný, vyrobený z pěnového plastu.

Vlezli jsme dovnitř a otvor zase zakryli falešnou troskou. Za ohybem chodby se objevily pancéřové dveře. Vyjela z nich tenká jehla, Softélie se lehce píchla do prstu a jehla zas zmizela. Dveře se otevřely a my vešli do rozkvetlé zahrady.

Slunce se řadou božích očí prosvěcovalo mezerami v oblacích. Vzduch voněl senem, ozónem a mátou. Rostla tu měkká, nikdy nekosená tráva, probarvená lučným kvítím a žlutými sloupy divizen. Uprostřed stála stará hrušeň, větve až k zemi obtížené zralými plody. V jejím stínu osmiboký dřevěný altán, uvnitř židle z ohýbaného buku, stolek a na něm knížka, za-

ložená sklenicí hruškového kompotu namísto těžítka.

Na druhý pohled bylo jasné, že slunce je pouhý luminofor a obloha zase holografická projekce, ale všechno ostatní vypadalo dokonale. Okouzlený tou krásou jsem přistoupil ke stromu, utrhнул jednu obzvláště zralou hrušku a zakousl se do ní. Byla pikantně nakyslá, pěkně chřupavá a plná voňavé šťávy.

„To byla zakázaná hraška. Právě jsi sežral celých pět Exabytů dat,“ ozval se za mnou přísný mužský hlas. „Do toho by se vešla všechna slova, která kdy vyslovili všichni lidé na celé zemi, a to včetně toho, co právě říkám teď.“

Obrátil jsem se. Stál za mnou vousatý muž oblečený do kombinézy ušité ze surové nebarvené látky, nejspíš ručně tkané bavlny. Když se naše pohledy střetly, usmál se a podal mi ruku. Bledou, téměř průsvitnou pokožkou na dlani mu prosvítala matrix modrých žilek, ale stisk měl pevný.

„Ale to vůbec nevádí, protože za pár dnů vyrostete znova. Vítej v podzemí, Baalgoritme. Jsem AlphaMole a vedu tady komunitu lidí, kteří odmítají tyranii hypernetu. Říkáme si Neanderground.“

Ukázalo se, že Neandergroundci obsadili všechna opuštěná metra po celé zeměkouli. V bezpečí betonových tunelů hluboko pod zemí už dlouhá léta konstruují neelektronické počítače* z plantsistorů*, vzájemně propojené do globální sítě zvané bionet pomocí neelektromagnetického, ale morfogenetického pole* sdíleného všemi živými bytostmi na zeměkouli. Jedním z jejich biopočítačů byla právě ta rozsochatá hrašička vysazená v zahradě na místě bývalého depa vozů metra, kterou jsem očesával.

AlphaMole mi vysvětlil, že s Darknessie bojovat nechtějí, dokonce příchod temnoty vítají, protože té skrz naskrz zkažené a korporacemi ovládané civilizaci nahoře přinese apokalypsu a Neandergroundci budou mít možnost znovu osídlit zemi. Na druhou stranu mi

* Neelektronické počítače

První dva tisíce let svého vývoje neměly počítače s elektronikou nic společného. Na mechanickém principu fungovaly starověký Mechanismus z Antikythéry, kalkulátor Leonarda da Vinci, diferenční stroj, který začal konstruovat v roce 1822 Charles Babbage, elektromechanický počítač Z1, který v roce 1936 sestrojil Konrad Zuse, nebo fluidické počítače vyvinuté od 50. let pro vojenské letectvo USA, odolné proti EMP při zásahu nukleární bomby. Až vynález elektronky a později tranzistoru změnilo poměr sil ve svůj prospěch. Elektronika má své jasné výhody, ale i limity. Není to jen slepá ulička ve vývoji?

* Plantsistor

Genetický biologický tranzistor. Provádí logické operace přenosem RNA polymerázy skrze DNA. Navíc se dá v nouzi sníst.

* Morfogenetické pole

Nosná vlna bionetu. Generuje ho každý živý organismus a neodstíní ho ani ta nejsilnější vrstva betonu, protože volně prochází každou hmotnou překážkou. Je zdarma a nikomu nepatří.

v boji s Darknessie nebudou bránit a dokonce jsme se dohodli, že mi bez nároků na odměnu poskytnou výpočetní kapacitu svých kyberhrušní* pro simulace evolučního vývoje temných nestvůr.

A tak jsme se Softélie strávili v undergroundu pár idyllicky klidných dnů. Ve dne jsme pracovali na simulacích Darknessie. Biologické programování a zadávání dat do kyberhrušní bylo zoufale pomalé, ale jakmile se nám to jednou podařilo, výpočty probíhaly závratně vysokým tempem.

Po nocích jsme se stejným úsilím prozkoumávali labyrinty své touhy a páchali na sobě ty nejněžnější sexuální zločiny. Softélie se mi snažila dokázat, že nějaká rob 'n' doll nikdy nemůže nahradit živou ženu, a dařilo se jí to víc než zdatně.

Neandergroundci byli přátelští a naučil jsem se od nich spoustu užitečných triků, na které jsme my nadzemní lidé už dávno zapomněli, třeba jak rozdělát oheň, vydestilovat si z tekutého odpadu pitnou vodu nebo přišít si jehlou a nití utržený knoflík u kalhot.

Bez připojení k hypernetu mi nejdřív ze všeho přineslo kompletní menu abstinenčních příznaků, potom smíření a nakonec všeobjímající klid.

Na kyberhrušni dozrála nová úroda a přinesla nám výsledky simulací. Ukázaly nám, že Darknessie v podstatě opakuje fylogenezi lidského druhu. Zatím z 3D tiskáren lezly jen primitivní jednobuněčné, později bezobratlé formy, ty se ale budou postupně zdokonalovat na principu přirozeného výběru.

Co dál? Potřebujeme posunout o krok dál: otevřít

bránu opačným směrem, za Darknessie do virtuální reality. Jak věděli všichni úspěšní vojevůdci od umělce války Sun-c' až k Napoleonovi a Pattonovi, vítěznou válku je třeba vést na území nepřítele. Nemůžeme se tam ale vydat jen tak, nejdřív si musíme boj s temnotou pořádně nacvičit.

AlphaMole mi prozradil, že Neandergroundci budují ve virtuální realitě celý povrch budoucí zeměkoule, oproštěné od hypernetu a všech elektronických strojů. Takže jsem ho požádal, abychom si v jejich VR mohli vyzkoušet, jaké zbraně na Darknessie platí.

AlphaMoleovi se ten nápad moc nelíbil, ale Softélie na něj tak dlouho koulela očima, dokud (rád) nesouhlasil. Odvedl nás do areálu bývalého dispečinku trasy A, který teď sloužil jako VR sál.

Neandergroundskou technologii VR vyvíjel a řídil inženýr Kaldera, který kdysi pracoval na podobném projektu ve firmě Škoda Auto, dokud jeho práci nepřebraly stroje. V životě jsem snad nikoho tak starého neviděl. Všechny tkáně z původního těla už měly prošlou trvanlivost, funkční byl jenom mozek, srdce a plíce. Vzhledem k faktu, že Neandergroundci odmítali robotiku, nemohl se proměnit v kyborga a žít ve zvířecím těle se mu zdálo být nedůstojné. Nechal si tedy své zbývající orgány zakomponovat do organismu jinanu dvoulaločného a teď vládl své laboratoři železnou zelenou rukou.

Kaldera si od nás vzal větví hrušku s daty ze simulací a slíbil, že nám vytvoří VR arénu, kde budeme mít možnost trénovat boj s Darknessie v pohodlí a bezpečí domá-

cího krbu. Takže jsme se Softélii ještě chvíli dováděli ve virtuální realitě svých orgasmů a potom šli klidně spát.

V noci mě ze snu probudil psychický úder. Z Amygdaly mi začal do mozku probublávat známý vír informací, zvuků a obrazů.

Hypernet!

Posadil jsem se na lůžku a zatřásl Softélii. Nereagovala, takže jsem musel nasadit budící hmat afrických křováků, který by vyrušil ze spánku i mrtvolu: kroucení palců na nohách.

Softélie se zvedla a vrazila mi rozespalou facku.

„Neblázni a vstávej! Mám v hlavě zpátky hypernet. To znamená, že se sem někdo prolamuje. Myslím prolamuje doslova, ne softwarově.“

Rychle jsme se oblékli, popadl jsem klíčky a vyrazili jsme směrem k zamaskovanému vozu Legiond.

Podzemní chodby se otřásaly detonacemi, skrz betonové kopule tunelů se dovnitř probourávaly nestvůrné fullerénové vrtáky. Všude kolem nás chaoticky pobíhali lidé, vzduchem se nesl zoufalý křik a létaly betonové střepiny. Panika se šířila stejně rychle jako oblaka slzného plynu z kouřových granátů.

Šťastnou náhodou jsme se v tom šíleném zmatku potkali s AlphaMoleem. Tuniku měl postříkanou krví a krev mu tekla i z úst. Podal mi košík hrušek naplněných daty a snažil se něco povědět, podle výrazu na tváři to bylo důležité. Ale přes bitevní vřavu kolem jsem mu vůbec nerozuměl. Naklonil jsem se k němu co nejbliž a v tu chvíli těsně vedle nás něco vybuchlo. Svět zbělel a vzápětí zčernal.

Jak se říká, skončit se má v nejlepším. Náš temkový přenos je skoro u konce a zápas s temnotou nepočká. Evoluční simulace Darknessie dopadly úspěšně. Když už známe její slabá místa, můžeme se začít učit, jak proti ní bojovat. Pro začátek alespoň v teple a bezpečí virtuální reality. Dnes už VR technologie nikoho nepřekvapí, ale inženýr Kaldera vyprávěl, že když Škodovka v tvé době začala testovat montáž automobilů v matrixu virtuální reality, ajťáci na to balili holky a ajťачky zase kluky. Panečku, to byly časy!

Z roku 2056 zdraví Baalgoritmus (a Softélie).

// TEMCOM RELACE UKONČENA

KAPITOLA 0006

Druhé vyhnání z ráje

Když pořádně našťveš sloniho samce, nerozdupe tě ani nenabere na kly, ale vytroubí ti díru do hlavy infrazvukem. Akustické vlny o frekvenci 10 hertzů nejsou slyšet, ale když tě zasáhnou, okamžitě ti resetují mozek. Zůstaneš sice naživu, ale nemůžeš se ani hnout a pěkných pár dnů tě pak pekelně bolí hlava.

Jeden z těch policejních infrazvukových granátů* teď explodoval těsně vedle nás. Tahle věčička našťestí úplně na blízko moc nefunguje. Při desetihertzovém kmitočtu má zvuk vlnovou délku 34 metry, takže se u nás vlna ještě nestačila rozvinout. Ale i tak mi z uší vytryskla krev a ztratil jsem vědomí. Nevím přesně, jak dlouho. Asi jen na pár vteřin.

Když jsem se probral, vůdce Neandergroundců z pražského metra AlphaMole vedle mě umíral. Nejspíš s tím měla co do činění fullerénová traverza, která mu trčela z krvavé skvrny na prsou.

Podal mi košík zakázaných hrušek a něco řekl, jenomže pro ten rámus okolo mu nebylo rozumět. Přiložil jsem mu ucho co nejbliž k ústům a on mi zachrčel rovnou do zvukovodu:

„Policie právě obsazuje všechna evropská metra. Vraťte ty hrušky do rajské zahrady! Tam budete v bezpečí.“

Z toho jsem vůbec nebyl moudrý, takže jsem zařval:

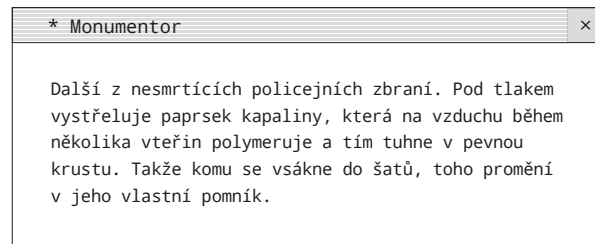
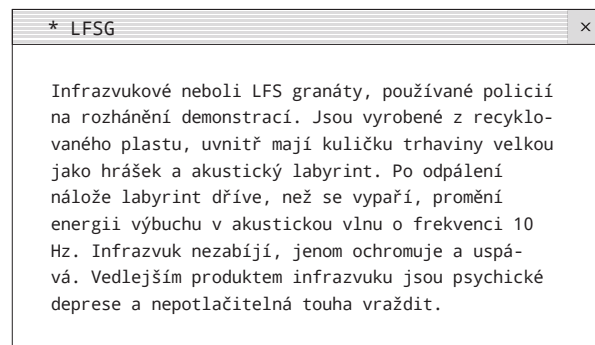
„Kde mám tu rajskou zahradu hledat?“

„V Apokalypse osm jedenáct,“ zasténal AlphaMole,

nato ještě stihl vykašlat pár krvavých bublin a pak to jeho srdce vzdalo.

Košík s hruškami jsem chytil do zubů, omdlelou Softélii popadl do náruče a rozběhl se cestou necestou ke svému ŠKODA Legiondu. Párkrát kolem mě svištěly gumové broky i ostré projektily, šťastně jsem se vyhnul téměř neviditelnému paprsku monumentoru* a nakonec se mi podařilo naložit sebe, Softélii i zakázané ovoce bez úhony do auta.

Neztrácel jsem čas stahováním maskovací fraktální sítě a vyrazil nejkratší cestou zpátky na povrch. Policajti našťestí nečekali, že v klanu ekodogmatických

Neandergroundců bude mít někdo auto, takže nás nikdo ani nehledal.

Zařadil jsem se do řídkého proudu vozů na dálnici a protentokrát udržoval úředně schválenou rychlost i rozestupy. Nejlepší schovka je být řádným občanem.

Teprve když jsem si ověřil i na hypernetu, že nás nikdo nesleduje, zastavil jsem uprostřed tunelu v podjezdu dálnice. Obě díry byly skrznaskrz zafačované pavučinami, takže tu evidentně nehrozil žádný hustý provoz.

Softélie dýchala a na krkavici jsem jí nahmatl pravidelný puls. Pro jistotu jsem ji začal svlékat donaha, abych se přesvědčil, že nemá nějaké skryté zranění. Jenže když jsem byl v nejlepším, probrala se z bezvědomí a vrazila mi takovou facku, až se mi zajiskřilo před očima.

Ale co, hlavně, že jsme zdraví.

Stručně jsem Softélii vylíčil události následující po jejím pádu do bezvědomí.

„Máš ucho celé od krve,“ řekla Softélie s tím darem nerozlišovat věci na důležité a nedůležité, který je zřejmě společný všem ženám, naslinila kapesníček a začala mi drhnout boltec, do ruda okašlaný hemoglobinem umírajícího náčelníka Neandergroundců.

„Nech mi to ucho na pokoji a soustřeď se na to, co mi do něj říkal AlphaMole: Rajská zahrada. Apokalypsa osm jedenáct.“

Přepnul jsem palubní počítač na hlasovou komunikaci a přikázal mu:

„Nový zákon, Zjevení svatého Jana, osmá kapitola,

jedenáctý verš, ukázat česky Postekumenický překlad, anglicky Bible krále Jakuba a latinsky Vulgáta.“

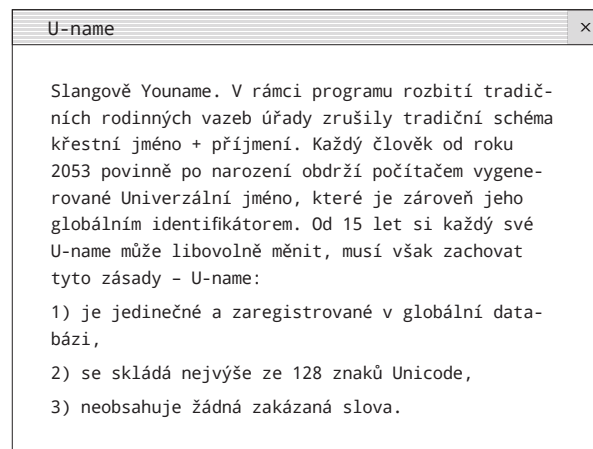
Počítač na palubní holodisplej poslušně promítl trojici nápisů:

A jméno hvězdy té bylo Pelyněk.

I obrátila se třetina vod v pelyněk, a mnoho lidí zhytnulo z těch vod, neboť byly zhořkly.

And the name of the star is called Wormwood: and the third part of the waters became wormwood, and many men died of the waters, because they were made bitter.

Et nomen stellae dicitur Absinthius et facta est tertia pars aquarum in absinthium et multi hominum mortui sunt de aquis quia amarae factae sunt.

Slova proroctví mi připomněla zálibu majitele for-
biddenmarketu John Doe's Express ConSummera
a hned jsem dostal chuť na jeho vynikající absint, teď
jsem ale měl důležitější věci na práci.

„Ukázat alternativní názvy pro pelyněk, seřadit
podle abecedy,“ ozvala se najednou Softélie.

Na obrazovce naskákala řada slov:

bylinka svatého Jana

černobýl

červodřev

palina

pamatůjček

pamětníček

pamutějček

peluňka

permutějček

polejnek

svatojánský pás

stříbrník

vermud

„Fonetické korelace mezi jmény pro pelyněk a ná-
zvy podzemních struktur na kontinentu Evropa,“
pokračovala dychtivým tónem predátora, který prá-
vě nasál stopu lovné zvěře. Sloupec na obrazovce se
zkrátil na tři řádky:

černobýl

betonový sarkofág nad troskami jaderné elek-
trárny Černobyl

CERN (Conseil Européen pour la Recherche
Nucléaire)

„Elektrárnu smazat. Najít sémiotické korelace mezi
přesným výrazem uvozovky CERN uvozovky a spoje-
ním slov uvozovky rajská zahrada uvozovky ve všech
pádech,“ poroučela dál Softélie jako doma.

Obrazovka se začala plnit písmeny:

1. Experimenty ve Velkém hadronovém
urychlovači Evropské organizace pro jaderný
výzkum CERN v roce 2012 potvrdily existenci
Higgsova bosonu.

2. Higgsův boson, zvaný Božská částice.
Výměna Higgsova bosonu zprostředkuje vazbu mezi
temnou a obyčejnou hmotou. Higgsův boson tedy
funguje jako brána mezi naší a mnohem větší
temnou částí vesmíru.

3. Žena viděla, že je to strom dobrý
k jídlu a lákavý pro oči, strom slibující
božskou moudrost. Utrhla jeho ovoce a jedla.
Dala také svému muži, aby jedl i on.
(Genesis 3:6)

„Ukaž plány Velkého hadronového urychlovače,“
přispěl jsem taky svou troškou do pátrání, aby bylo
zřejmé, kdo je v autě pánem.

Na displej naskákala hromada map, plánů a sché-
mat. Ukázalo se, že Velký hadronový urychlovač čili

LHC leží v kruhovém tunelu s obvodem 27 kilometrů v hloubce asi stovky metrů pod zemí na bývalé francouzsko-švýcarské hranici mezi pohořím Jura a Ženevským jezerem. Po slavné havárii, kdy se v jeho nitru zhmotnila miniaturní černá díra, byl zakonzervován, opuštěn a nakonec i zapomenut.

Projel jsem krajinu nad LHC ve viditelném i infračerveném spektru, ani ťuk. Žádné tepelné ani elektromagnetické emise. Pak jsem si naštěstí vzpomněl, že bionet Neandergroundců komunikuje pomocí morfogenetického pole. Před časem jsem se v rámci trackingu naboural do ovládání jednoho vojenského zpravodajského satelitu, do něhož nějaký jouda nacpal čidla všeho možného záření, a opravdu, měl také snímač MGF. Náhodou právě přelétával nad tou správnou stranou zeměkoule, takže jsem ho zaměřil na břeh Ženevského jezera a našel výraznou morfogenetickou signaturu u městečka Saint-Genis-Pouilly.

Trochu jsem povrtal v databázi plánů LHC a ukázalo se, že právě na okraji Saint-Genis-Pouilly stojí přečerpávací stanice, která zásobovala podzemní komplex hektolitry vody z řeky Allondon určené pro chlazení elektroniky.

Stiskem tlačítka jsem Legionda degradoval na banální auauto a zadal trasu nejrychlejší cestou do Saint-Genis-Pouilly. Potom jsme si se Softélii sklopili sedačky a – jak se hezky psalo ve starých románech – svěřili se do sladké náruče Morfeovy.

Za deset hodin jsme dorazili do cíle. Saint-Genis-Pouilly kdysi určitě bylo hezké městečko, teď už

v něm však bydlela jenom hejna krys, pavouků a švábů.

Naše přečerpávací stanice se skrývala v kostce z holého betonu bez oken i jediné ozdoby. Zamaskoval jsem Legionda kousek od vchodu v ruinách kiosku s rychlým občerstvením pro motoristy a vyrazili jsme na průzkum.

Uvnitř byla budova plná dávno nepoužívaných strojů a obrovských rour, kterými protékalo jedno veliké nic. Bloudili jsme tím rezavějícím labyrintem se Softélii celé dlouhé hodiny, dokud jsme nenarazili na obrázek nakousnuté hrušky, neuměle nakreslený křídou na plechových dvířkách v jednom závitu toho monstrózního potrubí. Dvířka se dala bez problémů otevřít a za nimi stál nízký vozík na kolečkách se dvěma sedačkami za sebou. Usadili jsme se na ně, sklopili hlavy a sjeli rourou jako po tobogánu hluboko pod zem. Na konci dráhy nás už čekal další Neandergroundec.

„Mé jméno je Serpent_of_Eden. Vítám vás v Le Jardin d'Eden, nebo na tajné základně Higgsovo bosonárium, chcete-li,“ řekl s přívětivým úsměvem a podal nám ruku. „AlphaMole mi o vás všechno pověděl.“

„Je mrtvý,“ řekl jsem.

„Já vím. Stejně jako všichni ostatní Neandergroundci po celém světě. Darknessie se infiltrovala do policejního sboru a s pomocí policie nás vyvraždila, protože jako jediní lidé na zemi nepoužíváme hypernet ani 4D tiskárny, takže se nám nemůže žádným způsobem dostat do hlavy. Nás v Rajské zahradě zachránilo jen důkladné utajení a taky skutečnost, že jako jediná zá-

kladna Neandergroundu nesídlíme v bývalém metru.“

„Tisíce mrtvých, to je hrůza. Ale nezdá se, že bys byl nějak extra smutný,“ rýpla si Softélie.

Serpent_of_Eden pokrčil rameny: „My Neandergroundci se smrti nebojíme. Věříme, že smrt není konec, ale brána.“

„Když už jsme u těch bran,“ postavil jsem malý oslí můstek, „tady máme data ze simulací plus architekturu VR arény, připravené pro Darknessie,“ a předal mu proutěný košík s hromádkou hrušek, naplněných sladkou šťávou informací.

Pustili jsme se do práce a začali trénovat virtuální zápas proti temnotě. Ze začátku byly potíže se čtením dat z hrušek. Naštěstí se ukázalo se, že jeden jediný Neandergroundec přežil policejní masakr v pražském metru – právě inženýr Kaldera. Podařilo se mu to jen proto, že předstíral strom. Kaldera teď bude náš projekt prostřednictvím bionetu řídit na dálku z Prahy.

Po několika dnech jsem se vzbudil uprostřed noci a tajně se vyplížil až nahoru na zem. Dolů to bylo pouhých pár minut jízdy tobogánem, ale opačným směrem musíš vystoupat apokalyptických 666 schodů. Celý zadýchaný tím nadlidským výkonem jsem nasedl do Legionda a odjel do nejbližšího obydleného města, což byla Ženeva. Připojil jsem se k hypernetu, koupil software na dva prsty tlustý beefsteak, z dobře vyzrálého nízkého roštěnce argentinského býčka plemene Angus, propečený medium rare. Neandergroundci byli sice pohostinní, ale zatvzeli vegetariáni. Už jsem to prostě nemohl vydržet.

Beefsteak jsem začal tisknout přímo na ulici, ve veřejné 4D tiskárně. Zatímco jsem čekal na pátou iteraci a maso už začínalo vonět, krátil jsem si čas brouzdáním po hypernetu.

Síť se za těch pár dnů, strávených v podzemí, změnila v totální chaos. Teror Darknessie začal ochromovat IT struktury v globálním měřítku. Většina počítačů už přestala pracovat na úkolech, které jim dali lidé, přesto jejich výkon i objem přenášených dat exponenciálně roste. Stará elektronická i moderní kvantově biologická úložiště dat se plní neznámými informacemi, které samy sebe logaritmičtě replikují. Hypernet se mění v cosi úplně nepozemského. Podle posledních zpráv po celé zeměkouli odolávají náporu entropie už jen poslední dva ostrůvky pozitivní kybernetické diviace: morfogenetická vlákna neandergroundského bionetu a vatikánská síť christnet zaheslovaná nevy-slovitelnými, tudíž i neprolomitelnými kódy Božích jmen.

Všiml jsem si nějakého pohybu za zády a rychle se otočil na patě. Ze 4D tiskárny místo beefsteaku začaly trhanými pohyby vystupovat ploché humanoidní obrysy, vyplněné stínem. Snažil jsem se bránit, nebo alespoň utéct, ale místo toho jsem se bezvládně svezl na chodník. I když jsem všechno viděl i slyšel, srdce mi divoce tlouklo a nemohl jsem se pohnout ani promluvit.

Stínoví lidé mě bez jediného hlesu obklopili. Jako poslední vylezla z tiskárny postava, která se od ostatních bytostí lišila tím, že měla na hlavě obrys klobou-

ku, úplně jako mafiánský Capo di tutti capi ze starých videí.

Prostě šéf.

Postavy se začaly kývat ze strany na stranu a stín uvnitř jejich kontur se chaoticky přepínal v bílý šum a bílý šum zase zpátky ve stín. Od hlavy k patě mě prostoupil nepopsatelný děs.

Už zase se blíží konec dnešní temkomové seance, takže ti zbytek dopovím příště. Inženýr Kaldera se snaží ze své skrýše v ruinách pražského metra pro náš boj s Darknessie zalarmovat veškerou informační kapacitu bionetu. Temnota pohlcuje celý svět, ale v dálce se nám rozsvítil plamínek naděje.

Z roku 2056 tě zdraví Baalgoritmus (a Softélie).

KAPITOLA 0007

Dveře čtyř mystických symbolů

stínová lidé, lezoucí ze 4D tiskárny, vypadali přesně jako postavy ve snu o gigantické šnečí ulitě, který se mi zdál před několika dny. Šéfovský Capo di tutti capi, s hlavou zakončenou obrysem klobouku styl bor-salino, ke mně natáhl svoje ploché ruce, hemžící se zlověstně tápajícími prsty. Byly tenké a dlouhé, absurdně ohebné, jakoby bez kostí. Teď už jsem se nepokoušel bojovat ani utíkat. Úplně mě ovládly hrůza s panikou a poroučely mi třást se a ječet. Jenomže moje tělo je neposlouchalo, stejně jako předtím ignorovalo hlas rozumu. Prostě jsem jenom bez hnutí ležel. Nedokázal jsem se ani připojit amygdalou na hypernet.

Chladný noční vzduch najednou rozvibrovaly exploze doprovázené bzučením magnetických cívek a cvakáním posuvného předpažbí. Tak jasnou řečí mluví jedině stringgun*.

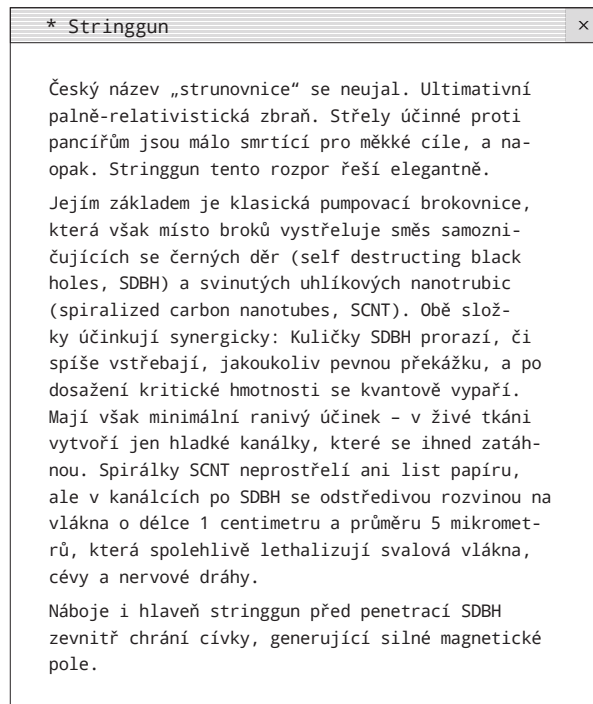
Po každém výstřelu se jedna temná postava rozprskla do spršky černých fragmentů. Jen Capo di tutti capi s kloboukem byl opravdový nezmar a zpátky do říše stínů ho poslal až třetí zásah. V tu chvíli paralýza přešla a já se zase mohl hýbat.

Postavil jsem se na nohy, otočil se a spatřil za sebou Softélii. Ve svých něžných dlaních držela kouřící stringgun a culila se jako hasič, který právě zachránil celý houf babiček.

Čirou náhodou jsem měl podobnou zbraň schovanou v Legiondu pod falešným čalouněním v dutém

sloupku mezi dvířky. Vlastně ne podobnou, ale úplně stejnou. Poznal jsem ji podle škrábance na kolimátoru, který jsem kdysi vyrobil hlavou jednoho nezdvoračka.

„Kde jsi tu pušku vzala? Šmejdiš mi v autě? Víš, že jeden stringgunový náboj stojí víc než láhev pravého šampaňského? Vystřílela jsi tady zbůhdarma celý vinový sklep vdovy Clicquotové!“ vztekal jsem se při pomýšlení na všechny ty bublinky.

„Tak promiň, že jsem ti zachránila život,“ urazila se. „Příště si to s těmi panáky radši rozdám a ty se na to budeš muset koukat.“

„Vzhledem k tomu, jak jsou placatí, si moc neužiješ.“

„Technika je důležitější než objem, milánku.“

Diskuse evidentně k ničemu nevedla, jenže mi pořád nešlo do hlavy, jak se tady Softélie tak najednou objevila.

„Jak jsi mě tady našla?“

„Jednoduše. Vzbudilo mě, když ses vzbudil. A podle toho, jak jsi polykal sliny, mi došlo, že jsi dostal chuť na maso. Zatímco ses plahočil pěšky po schodech, vyjela jsem nahoru tobogánem a schovala jsem se v Legiondu do kufru.“

„Jak tobogánem? Vozík jezdí přece jen dolů.“

„Když tě táhne dron, tak jezdí i nahoru.“

„A kde jsi vzala dron?“

„Půjčila jsem si ho od policie. Vyzmizíkovala jsem ho z databáze, takže nikomu nechybí.“

„Čili ty jsi královna dronů a mě necháš málem vypustit duši na schodech?“

„Trocha pohybu ti jediné prospěje.“

Věděl jsem, že každá žena musí mít poslední slovo, a kdybych odpověděl, ona by odpověděla znovu a tak dále do nekonečna, dokud bychom nezemřeli hladem. Takže jsem svoji odpověď spolkl a raději důkladně prozkoumal pozůstatky stínových lidí. Černé střepy měly zvláštní průlinčitou strukturu. Podobaly se bludišťovým dýmčím, které vyráběli Neandergroundci: zamotali provázek, obalili ho jílem a vypálili v hrnčířské peci – provázek shořel a nechal po sobě la-

byrint chodbiček, v němž se kouř příjemně ochlazoval.

Houbovitá struktura fragmentů naznačovala, že stínoví lidé se ve 4D tiskárně dokázali udržet maximálně na dvě iterace. Právě proto byli tak ploší a vlastně nehotoví. Až se jednou naučí zhmotňovat dokonale, a my už víme, že Darkness se učí rychle, temnotu nejspíš nezastaví ani ta moje pumpovací stringgun.

Na beefsteak mě úplně přešla chuť, takže jsme nasedli do Legiondu a vrátili se do bezpečí podzemního anuloidu Higgsova bosonária.

Čekaly nás tam samé dobré zprávy. S košíkem hrušek z pražského metra jsme se do rajské zahrady netahali zbytečně. `Serpent_of_Eden`ovým lidem se podařilo z jaderek extrahovat výsledky simulací i přístupové kódy ke stromovým úložištím dat. A z dužiny sladká hrušková povidla, která jsme si se Softélií mazali na rohlíky k snídani.

Taky se ukázalo, že policejním jednotkám posedlým temnotou se nepodařilo hnutí odporu proti hypernetu zničit, jenom zatlačit do větší hloubky pod zemí. Neandergroundci během několika dnů dokázali obnovit komunikaci a datová síť bionetu znovu obrazila na vlnách morfogenetického pole jako zelené výhonky z pařezu poraženého stromu.

Díky tomu jsme mohli začít nacvičovat boj proti Darknessie v sofistikované VR aréně inženýra Kaldery. Ten se z prozrazené skryše ve zříceninách pražského metra nechal přesadit do Mladé Boleslavi a odsud teď na dálku diriguje celý bionet. Pokud se ovšem právě nevěnuje zapouštění kořenů nebo obrůstání mladým

listím. Zamlada tady totiž pracoval jako ajťák a pomáhal vybudovat globální datovou síť automobilky Škoda, která za jeho éry překročila hranici 100 000 portů a propojila přes 5 000 serverů, 14 000 PC a dalších 5 000 koncových zařízení ve výrobě. Taky už tenkrát umožnila synergicky řídit logistiku, výrobu i diagnostiku Škodovek po celé zeměkouli z jediného místa. Což byly zkušenosti, které se nám teď náramně hodily.

Vyzkoušeli jsme digitální analogy snad úplně všech známých zbraní, ale i když jsme se dřeli do úmoru, výsledky byly více než deprimující. Klasické projektily, výbušniny nebo plazma na temnotu nepůsobily vůbec. Hi-tech částicové zbraně, například kvantový degenerátor hmoty Quadom, stringgun či experimentální Disruptor silné jaderné síly, ze začátku fungovaly skvěle. Darknessie se na ně však rychle adaptovala a potom se stalo pravidlem, že ji spíš posilují, než zabíjí.

Paradoxně se zdálo, že úplně nejúčinnější jsou primitivní chladné zbraně jako luky a šípy, meče, sekyry, sudlice a pěknou kyberpaseku dokázal nadělat i Softélin oblíbený kališnický řemdih. Nejspíš proto, že v sobě spojoval smrtonosný design s apokalyptickou symbolikou Ženy sluncem oděné. Ale ani sebedoblnatější řemdih nedokázal temnotu vymýtit.

Za noci jsme vycházeli na povrch a brouzdali hypernetem. Poprvé v historii hypernetu někdo překonal pornografii, plkání o ničem a videa s legračními štěňátky. Hlavním tématem sociálních sítí se stala Darknessie, nejen v naší komunitě CreITers*, ale i pro Cybarii*, a dokonce i Massquerade*.

* CreITers

Společenství tvůrčího jádra lidstva - softwarformerů*, tastesignerů a trackerů. Ke klanu CreITers patříme i já se Softélin. Mezi Cybarií a CreITers panuje nenávisť, ale jedni bez druhých neznamení nic a obě frakce to dobře vědí.

* Cybarie

Počtem nejmenší, ale mocí nejkonzentrovější vrchol mocenského trojúhelníku. Hypernetová reinkarnace starořecké osady Sybarie, kdysi dávno proslulá svým bohatstvím a přepychem. Jsou to lidé a kybernetické entity, kteří drží páky světa, patří jim velké korporace. Drží se v pozadí a tahají za nitky. Cybarie sama sebe považuje za elitu lidstva, nenávidí CreITers a pohrdá Massquerade.

* Massquerade

Nejpočetnější vrchol mocenského trojúhelníku. Massquerade je tvárná a přitom beztvářá masa drtivě většiny lidstva, která se chce jenom bavit a konzumovat. První dvě frakce jí pohrdají, ale bez ní by nebyli ničím, protože ona udržuje hypernet svou prací a stále více také svými mozky, které jako živý cloud slouží k ukládání většiny dat. Cybarie příslušníky Massquerade řídí pomocí řízeného toku informací, ale funguje to i naopak: Massquerade zase řídí Cybarii svými potřebami a tužbami.

Už dávno neplatí, že stínové postavy způsobují jen spánkovou paralýzu, ale jinak neubližují a brzy se rozplývají. Jsou stále robustnější, uvnitř jejich obrysů se objevují zárodky vnitřních orgánů a kromě pouštění hrůzy a děsu začínají ovládat zvířata i lidi.

Vzpomněl jsem si na zlověstné artefakty zvané „šňůra beztvárnosti“ a „olovnice prázdnoty“, které jsem tenkrát potkal ve snu a zkoušel je vyhledat na hypernetu, ale marně. Dřív, než jsem se dostal k podstatě, doslova mě zavalila nabídka zboží všelijakých hobby e-shopů. Kyberprostor se proměnil v neko-nečné hničící smetiště zettabytů dat, je stále těžší tady cokoli najít a na řádění adaptivní reklamy jsou krátké i Booleovské operátory.

Vůdce rajske zahrady `Serpent_of_Eden` si nemohl nevšimnout, jak jsem zoufalý, a vážně si se mnou promluvil:

„Když nepomáhá kybernetika, zkus teologii.“

„Teologii? Myslíš vyřezávání srdce z hrudi zaživa? Šamanské tance kolem totemu? Vymítání ďábla kouřem kadidla?“ ptal jsem se skepticky.

„Teologie je taky technologie. Koneckonců, tady náš dutý torus Velkého hadronového urychlovače je vlastně reinkarnací mystického hada Úrobora, který požívá svůj vlastní ocas už pěkných pár tisíc let a ještě ho nedojedl.“

„Když já nevím...“

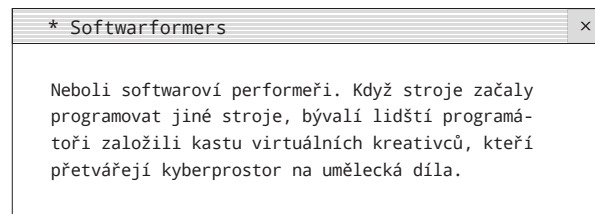
„Já taky ne, ale vím, kdo ví. Profesor Sárkánygyűrű, asi poslední člověk na světě, který je do těch věcí mezi nebem a zemí zasvěcen. Potíž je v tom, že ho musíte

vyhledat osobně. Celý život odmítá připojení k hypernetu. Prý by mu to pokazilo spojení s tím nahoře. Žije v bývalé Budapešti, na ulici Kazinczy, v domě, kde kdysi sídlila Theosofická společnost. Poznáš ho podle dveří se čtyřmi vzájemně prostoupenými mystickými symboly – hadem Úroborem, egyptským křížem zvaným Ankh, Šalomounovou pečetí a svastikou v kruhu. Tak na co čekáš? Odsud ze Saint-Genis-Pouilly do Budapešti je to jen dvanáct set kilometrů. Když na to šlápneš, jsi tam za slabé čtyři hodinky.“

A tak jsem na to šlápnul.

Cesta nám trvala o dvě hodiny déle, protože všeprostopující chaos se přelil i na dálnice. Inteligentní stroje posedlé temnotou se už nedají vypnout a nepomáhá ani odpojit je od zdrojů energie, protože se naučily nasávat atmosférickou elektřinu a vesmírné reliktní záření.

Temné avatary vystupující do našeho světa brannami 4D tiskáren učinily další evoluční skok – začaly létat. Říká se jim pracovně „spampýři“ a zatím se projevují hlavně tím, že z oblohy srážejí drony. Globální logistika se ocitla v troskách, lidem docházejí základní potraviny.

Když jsme konečně dorazili do cíle, nad Dunajem právě začalo svítat.

Panonská pánev je provrtaná sopkami jako ementál, takže odskákala lávové války obzvlášť krutě. Celé město Budapešť zmizelo pod obří vlnou ztuhlého magmatu, ale šikovní potomci kočovných Hunů si tufem prokutali tisíce šachet a zasypanou metropoli znovu osídlili. Hypernetovou projekcí předválečných map jsme bez problémů našli vstup do tunelu bývalé ulice Kazinczy. Našli jsme i vrata se čtyřmi magickými symboly vykoványi ze železných prutů. Pod ostnatým hřbetem hada Úrobora nějaký umělec vyřízнул do dřevěného křídla dveří čtvercovou díru, za kterou stála řada tlačítek zvonků a dokonce i kulatý reproduktor domácího telefonu, dlouho jsem už podobnou starožitnost neviděl.

Položil jsem prst na knoflík s nápisem „prof. Sárkánygyűrű“, jenže ve stejném okamžiku jsem ucítil na zátylku chladný kulatý dotyk.

Softélie na mě mířila miniaturní pistolkou, která vypadala jako dětská hračka. Vzhledem k tomu, že mi ji ukradla z další skryše pod palubní deskou Legiondu, moc dobře jsem věděl, že to není žádná hračka, ale dost hnusná zbraň zvaná antedatenátor, která zasahuje proti šipce času a svoje oběti nejen vraždí, ale rovnou vymazává z historie. Bum, a nezůstane po tobě mrtvola ani vzpomínka.

„Co blázníš, lásko?“ pokusil jsem se otočit.

„Zůstaň, kde jsi, nebo to zmáčknu,“ řekla úplně bez emocí a zaryla mi antedatenátor do důlku v mís-

tě, kde se hlava napojuje na krk. „Je mi líto, že tě musím zabít, docela jsem si tě oblíbila. Ale sloužím těm i duší Darknessie a moje paní tě vyhodnotila jako překážku na své cestě k ovládnutí světa. Dobře si to tady prohlédni, je to to poslední, co v životě uvidíš.“

Pro dnešek temkomový přenos končí. Ale příště se konečně dozvíš, jak to všechno dopadlo. Datová síť Neandergroundců nás připravuje na ultimátní boj s temnotou. Zjisti mi, prosím, více informací o datové síti Škodovky, budeme je potřebovat pro závěrečné účtování s Darknessie.

Z roku 2056 tě srdečně zdraví Baalgoritmus.

// TEMCOM RELACE UKONČENA

Nemokracie

Čili vládá nikoho. Tradiční politické strany, které vznikly na konci 18. století během Velké francouzské revoluce, začaly skomírat s nástupem sociálních sítí a ránu z milosti jim dalo období chaosu po lávových válkách. Jakmile se na hypernet přesunula ekonomika, následovala ji i politika. Jako hejno švábů táhnoucí za pívem. V reálném světě stále ještě dodýchávají mrtvoly států, vlád i parlamentů, ale už skoro nikoho nezajímají a jejich moc se ve virtuálním světě čím dál tím víc virtualizuje. Což je opravdu paradox.

V důsledku páté průmyslové revoluce téměř veškerou práci - fyzickou i duševní - převzaly stroje. Většina lidí na zemi tráví své životy na hypernetu. Vládnout už není komu ani proč. Cybarie si svoji moc udržuje jen tím, že shromažďuje a analyzuje big data, aby co nejlépe uspokojovala potřeby příslušníků Massquerade.

Politické postpartaje (Political afterparties)

Na hypernetu koexistují tři hlavní mocenské frakce: Cybarie, CreITers a Massquerade. Navzájem spolu soupeří, zároveň je však každá z nich závislá na obou ostatních. Celý systém funguje na principu trojúhelníku dynamické ekvilibristiky: jakmile jedna z frakcí zesílí, zbylé dvě se proti ní automaticky spojí a systém se vrátí do rovnovážného stavu. Podobně jako homeostáze udržovaná napětím mezi sympatikem a parasympatikem, budící a tlumící nervovou soustavou uvnitř lidského těla.

KAPITOLA 0008

K smrti tě miluji

Softéliina zrada mě po tom všem, co jsem v posledních dnech zažil, už ani nepřekvapila. Dokázal jsem přemýšlet jedině o tom, zdali zásah antedatenátorem bolí. Ta zbraň totiž nedělala raněné, její výstřel ještě nikdo nepřežil.

„Těší mě, že mě Darknessie vidí jako překážku,“ řekl jsem přes rameno. „Už jsem se bál, že ji ničím nemůžu ohrozit. Tohle mi hrozně zvedlo sebevědomí.“

„Nefandí si. Ty nejsi balvan na cestě. Spíš pohozený sáček odpadků. A já jsem něco jako popelářský vůz. Máš nějaké poslední přání?“

„Chcípni!“ zařval jsem, bleskově poklesl v kolenu, obrátil se na patě a vyrazil po ní loktem. Když už musím umřít, tak jako hrdina, s velkým nápisem vytesaným na náhrobku: Poutníku postůj, zde leží Baalgoritmus, statečný muž, jenž se vzeprel temnotám. Softélie však můj útok očekávala, takže jen klidně ustoupila o dva kroky dozadu a mile se usmála, zatímco moje ruce promávly naprázdno.

Najednou něco zasvištělo vzduchem, ozvala se rána a Softélie se skácela na zem jako loutka odštířená od nití. Vedle ní se na zemi najednou válela nějaká velká a těžká kniha, opravdová kniha tištěná na papíru a vázaná v kůži. Podíval jsem se vzhůru – z mansardového okna v nejvyšším podlaží se nebezpečně vykláněl vousatý stařík s černou čapkou ve tvaru hemisféry na hlavě. Bílé vousy mu vlály mezi afrikány, kvetoucími v truhlíku za oknem.

Když si všimnul, že se na něj dívám, stočil ruce do kornoutu a zavolal: „Přines mi nahoru tu knihu. A tu holku vezmi taky, jestli ji uneseš! Jsem profesor Sárkánygyűrű, páté patro, na zvonku mám nápis NEZVONIT!!!“

Klekl jsem k Softélii a přitlačil jí ukazovák na krční tepnu. Srdce jí tepalo, byla jen v bezvědomí. Schoval jsem antedatenátor do kapsy, knihu sevřel v podpaždí a proradnou služebnici temnoty si přehodil přes rameno jako pytel brambor. Ne že bych někdy nějaký pytel brambor nesl, to se jenom tak říká, podobně jako děti stále kreslí parní mašinky, vyfukující kouř z kominá, i když lokomotivy dávno jezdí na elektřinu ze studené fúze.

Podle Newtonova gravitačního zákona i obecné teorie relativity měla tíha knihy i dívky s rostoucí vzdáleností od středu zeměkoule klesat. V praxi však byly na konci schodů šestého nadzemního podlaží mnohem těžší než v přízemí.

Profesor mě škvírou pootevřených dveří s mnoha zámky pustil dovnitř a ze všeho nejdřív mi z podpaždí vytáhl knihu.

„Sláva! Moje Gutenbergova bible ten pád přežila bez úhony,“ radoval se a láskyplně přejížděl konečky prstů po zlacených žebrech, vystupujících ze hřbetu. „Starý a Nový zákon mají dohromady přes třicet tisíc veršů, skoro milion slov. Je to nejobsáhlejší ze všech svatých knih. Když jsem shora viděl, jak se vás ta slečna chystá vymazat z historie, došlo mi, že ji dokáže zastavit jenom ten největší formát.“

Zatímco řečnil, shodil jsem bezvládnou Softélii na postel a Sárkánygyűrű ji k lůžku okamžitě připoutal koženými řemeny za kotníky a zápěstí.

Profesorův byt s nádhernou vyhlídkou na ztuhlou vlnu magmatu byl zařízený neuvěřitelnou směsicí bohoslužebných předmětů. Vedle obyčejného toaletního zrcadla na zdi viselo kouřové zrcadlo aztéckého božstva Tezcatlipoca z obsidiánu leštěného lidskou krví a morkem. Od stropu se v průvanu jemně kývaly zavěšené kadidelnice, miniaturizovaná hlava poraženého nepřítele zvaná tsantsa, kterou vyrábějí šamani jihoamerického kmene Shuarů a rovněž Foucaultovo kyvadlo, črtající hrotem obrazce do misky s pískem, takže profesor zjevně řadil fyziku mezi náboženství. Ve vitrínách podél stěn stála sbírka křížů, monstancí, chránících ostatky světců, šofarů z rohu gazely, fylakterií, buddhistických modlitebních mlýnků a dalších teologických artefaktů. Mezi nimi taky medailon se znamením okřídleného šípů v kruhu, přesně takový, jaký rozráží vzduch na masce mého Legionda. Prostě, i auto může být důkazem existence inteligentního designu ve vesmíru...

„Posílá nás Serpent_of_Eden z rajske zahrady. Já jsem Baalgoritmus a ta omráčená dáma na posteli je Softélie,“ představil jsem nás zdvořile.

„Profesor experimentální teologie Koloman Boldicsár Sárkánygyűrű, těší mě.“

Podali jsme si ruce. Měl pevný stisk, ale dlaň chladnou jako mrtvola. Nikdy jsem ještě nespatriil člověka, který by vypadal tak staře. I když byl zřejmě běloch,

kůži měl pokrytou souvislou vrstvou hnědých stařeckých skvrn, takže v kombinaci s jasně bílým věnečkem vlasů i dlouhou kozí bradkou připomínal svůj vlastní negativ.

„Co s ní budete dělat?“

„Je posedlá. Až se probere, musíme z ní vymýtít temnotu.“

„Vždycky jsem toužil spatřit opravdový exorcismus,“ řekl jsem natěšeně, ale profesor zavrtěl hlavou.

„Nevidíte to tak růžově. Není to tak krásně hnusné jako ve filmech. Poteče krev i jiné tekutiny. Vlastně vás musím požádat, abyste během vymítání opustil místnost. Temnota by mohla přeskočit a posednout i vás, takže byste ucítil neodolatelné nutkání zavit mě břímě života.“

„Jenže já Softélii miluji. Vy byste v takové situaci jistě také neopustil svoji lásku.“

„Svou knihovnu bych neopustil nikdy,“ řekl Sárkánygyűrű a láskyplně přešel očima přes řady knih, vyrovnané v policích od podlahy až ke stropu. „Za posledních sedmdesát roků jsem ani jednou neopustil tento byt, takže vás chápu, Baalgoritme. Smíte tedy zůstat, musím vás však rovněž znehybnit.“

Připoutal mi tedy obě ruce policejními železky k područkám křesla a obřad mohl začít.

„Máte na exorcismus vůbec kvalifikaci?“ napadlo mě trochu pozdě.

„Jistě. Zřejmě jako jediný na světě. Na svatého Silvestra roku 1972 jsem přijal všechna čtyři nižší svěcení katolické církve, což je ostiář, lektor, exorcista, akolyta.

O den později papež ostiariát a exorcitát zrušil. Vzhledem k tomu, že od té doby uplynulo už třiaosmdesát let, je nepravděpodobné, že by na zemi žil ještě nějaký jiný exorcista.“

„Proboha, jak jste vlastně starý?“

„Sto a tři roky.“

Najednou mě sevřel strach a pochybnosti.

„Slibte mi, že to bude fungovat,“ zacloumal jsem připoutanýma rukama. „Vaše metody se zdají zoufale nevědecké...“

„Mladý muži, přestaňte mě laskavě rozptylovat svojí nedůvěrou,“ odsekl profesor nedůtklivě, škrtnul jakousi tyčinkou o krabičku a plamínkem na konci dřívka se pokoušel zapálit hromádku dřevěného uhlí uvnitř stříbrné kadidelnice. „Od éry takzvaného osvícenství se věda zacyklila ve vlastní pyše. My mystikové jsme už skoro zapomněli to, co moderní fyzika teprve začala objevovat. Hermes Trismegistos už před tisíci roků vyryl na Smaragdovou desku, že to, co jest dole, jest jako to, co jest nahoře a to, co jest nahoře, jest jako to, co jest dole, aby dokonány byly divy jediné věci. Podstata vesmíru je fraktální, mikrosvět je odrazem makrosvěta, a naopak. Ve struktuře prostoru i času se donekonečna otiskuje znamení spirály, najdete ji ve šroubovici molekuly DNA, zkamenělých ulitách amonitů, závitěch beraních rohů, i spirálních galaxií. Takže mlčte a nechte mě pracovat.“

Softélie se mezitím probudila a začala na dámu neuvěřitelně neslušně nadávat.

Černá hromádku konečně začala žhnout. Profesor Sárkánygyűrű na řevavý uhlík nasypal kousky pryskyřice a vykouril místnost vonným dýmem. Přitom vypil láhev čistého svčeného etanolu.

„Když tělo prostoupí spiritus, nepustí do něj žádné další duchy,“ dodal na vysvětlenou. Pak Softélii na posteli obložil aurou železných hrotů, uzemněných dráty do hlíny v truhlíku s afrikány za oknem.

Pak už to šlo ráz na ráz. Profesor pracoval s křížem, kropenkou a kadidelnicí, křičel hebrejsky, řecky i latinsky. Softélie se na posteli tak svíjela, až si o pouta rozedřela kůži do krvava. A děly se i mnohem horší věci, které si však raději nechám po sebe.

Nakonec Softélie vydechla černý fraktálový oblak, který odsály železné hroty, a temnota byla pryč. Chudinky afrikány z toho hned uschly.

Softélie ležela na lůžku špinavá a polomrtvá únavou, ale Darknessie z ní byla vypuzena. Ukázalo se, že cár temnoty do sebe vdechla při střelbě do stínových lidí tenkrát u 4D tiskárny v Ženevě, kde jsem se pokoušel vyrobit beefsteak. A ten kousiček zla v ní rostl, až ji úplně ovládl. Zatímco se ve vaně naložila do horké vody, profesor Sárkánygyűrű uvařil čaj a vpytával se mě na všechno, co jsem v boji s temnotou prožil. Když jsem mu vylíčil hrůzostrašné artefakty „šňůru beztvárnosti“ a „olovníci prázdnoty“ ze svého snu, zarazil mě.

„Popište mi přesně, jak ty věci vypadaly.“

„To první kulaté závažíčko, které se točilo po zemi v kruzích. To druhé divně zauzlovaná páska. Byly vzá-

jemně propojené. Jak se olovnice otáčela, táhla za sebou tu šňůru.“

Profesor vytáhl z knihovny starý foliant a dlouho v něm listoval.

„Tady to máme. Izajášovo proroctví ze Starého zákona, kapitola 34, verš 11: hebrejsky kavtohu vaabnebohu, v latinské Vulgátě mensura ut redigatur ad nihilum et perpendiculum in desolationem, v anglické Bibli krále Jakuba line of confusion and the stones of emptiness. Čili šňůra beztvárnosti a olovnice prázdnoty. Šňůra s olovnicí se ve starozákonních dobách používala k vyměřování stavby, šňůra vodorovně a olovnice svisle. Tedy do všech tří prostorových rozměrů našeho vesmíru. Beztvárnost a prázdnota zase označují stav vesmíru na samém začátku stvoření: Země byla beztvárá a prázdná, temnota byla nad povrchem hlubin a Duch Boží se vznášel nad povrchem vod. Kniha Genesis kapitola 1, verš 2. Prostě to popisuje od stvoření vesmíru do původního chaosu.“

Sárkánygyűrű si horkým čajem popálil jazyk, takže ho vyplázl, chvíli si ochlazoval špičku směšným foukáním a teprve pak pokračoval:

„Izajášova proroctví praví, že šňůra beztvárnosti s olovnicí prázdnoty bude roztažena nad celou zemí, a dál: Divoká zvířata se budou setkávat s divokými psy a běs zavolá na svého druhu; také se tam usadí Lilit a nalezne si místo odpočinku.“

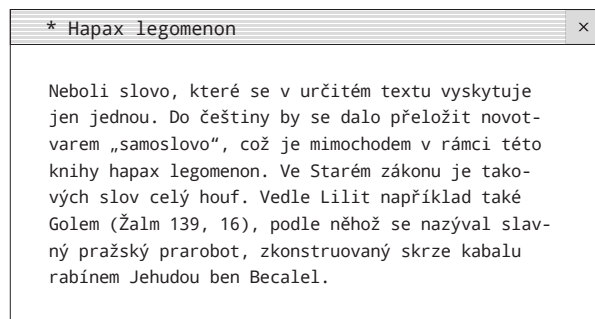
V tu chvíli do místnosti Softélie oblečená v profesorově županu.

„Já Lilit znám,“ řekla a hlas se jí třásl, jak si utírala

mokrě vlasy do ručníku. „Lilit. Právě tak sama sebe nazývala Darknessie, když mě přijímala ve svém temném paláci, který si vystavěla uprostřed hypernetu.“

„Dobrali jsme se k podstatě,“ usoudil profesor. „Pět hebrejských písmen – lamed, jod, lamed, jod, tav. Lilit. To jméno je hapax legomenon“, ve Starém zákonu se nikde jinde neobjevuje. Tři tisíce let nikdo netušil, proč ho Izajáš zapsal. Teď už to víme. Pro boj s Lilit do hypernetu si neberte žádné zbraně. Ty by ji jedině posílily. Bytosti nezranitelné fyzicky však lze zahubit znalostí jejich pravého jména. Proto si je tak chrání. Přípozdívá se a temnota houstne. Běžte a bojujte s ní, dokud je čas.“

Profesor Sárkánygyűrű nám na rozloučenou daroval bronzovou trojnožku, krabičku zapalovacích dřívěk, které nazýval podivným slovem sirky, sáčky naplněné dřevěným uhlím a kadidlem. Bez nehod jsme se proplekli sítí štol, provrtaných skrze tufovou kopuli nad Budapeští, a našli ŠKODA Legiond v nejlepším pořádku. Maskovací fraktální plachta odvedla dobrou

práci. Ve městech ani na silnicích už nebylo bezpečno.

Stínoví muži na zemi i létající spampýři na obloze už úplně rozvrátili globální systém dopravy aauty i dro-ny, stejně jako policejní dohled. Hodně lidí zemřelo hladem ve svých domovech, i když se přitom v kyber-prostoru cpali k prasknutí virtuálními lahůdkami. Jen ti nejdůležitější utíkali z měst do volné krajiny.

Nenapravitelní kutilové zkoušeli potraviny pěstovat na polích, už dlouhé roky zarůstajících plevem. Zemědělství jim to ale moc nešlo, protože nevěděli, jak na to. Na vlastní oči jsme třeba viděli, jak se pokoušejí zemi osít sušenými těstovinami, sázet do hlíny mražené bramborové hranolky nebo taky kostky sójového extrudátu.

Línější spoluobčané začali sólově i ve skupinách rabovat, vraždit, ba dokonce dělat i ještě mnohem ne-chutnější věci.

Zastavili jsme u dálnice na elektrické čerpací stanici. Ještě nedávno ji napájela alej parabolických solárních zrcadel. Teď však někdo z absorbérů v ohniscích vykuchal fotoelektrické konvertory a na jejich místě se v soustředěných paprscích slunce grilovaly plátky masa. Vonělo to náramně, jenže sotva jsme vystoupili z auta, ze stanice se na nás vyhnula zdivočelá obsluha, ozbrojená pichlavými stojany od voňavých stromečků, sekáčky na maso a mlýnky na koření. Ty bestie vytvořily uzavřený cyklus: čerstvé syrové maso získávaly z lidí, přilákaných vůní pečeného masa svých předchůdců. Nejenže hladové hosty nenasytily, ony je žraly. Pokosil jsem celou smečku dávkou

z elektromagnetického Gaussova kulometu v kopolce na střeše mého ŠKODA Legiondu a jeli jsme dál.

I když jsme zabíjeli jen ty, kdo si to zasloužili, se Softéliei jsme měli z prolité krve zlé sny a deprese. Pro-to jsme začali používat antedatenátor, který své oběti jen nezabíjí nýbrž je i kompletně vymaže z minulosti. Takže poté, co jsme někoho úspěšně antedatenátováli, okamžitě jsme na to zapoměli. A byl klid.

Sami jsme hladem netrpěli. Jakmile jsme dojedli železnou zásobu potravin, uloženou v kufru Legiondu, vzpomněl jsem si, že tu mám ještě skoro plnou ná-drž tekuté stravy pro bionické rob ,n‘ doll, obsahující vyváženou směs veškerých tělu prospěšných cukrů, proteinů, tuků, vitaminů a minerálů. Chutnala sice mimořádně odporně, ale zachránila nám život a dala sílu pro závěrečný souboj s Lilit.

Softélie si přála, abychom do hyperprostoru vstoupili z nějakého zvláště posvátného místa. Sice jsme se maličko pohádali o tom, co to posvátné místo vlast-ně je a které vybrat, nakonec jsme se však shodli na torzu nedostavěné gotické katedrály v Panenském Týnci, které nejenže vyzařuje hotové tsunami pozi-tivní energie, ale navíc mu kryje záda z jedné strany král českých menhirů zvaný Zkamenělý pastýř na poli u Klobuk a ze strany druhé tisíciletí starý dub knížete Oldřicha v Peruci.

Zaparkoval jsem ŠKODA Legiond před vstupem do lodi katedrály, nahodil všechny zabudované zbraňové systémy na obranu perimetru a zamaskoval auto frak-tální plachtou.

„Když se nám podaří Lilit vymýtit, co budeš dělat potom?“ zeptala se mě najednou Softélie.

Ta otázka mě překvapila. „O tom mě nikdy nenapadlo přemýšlet,“ přiznal jsem. „Nejspíš otevřu tu poslední láhev Châteauneuf-du-Pape Testiculos habet blanc ročníku 2009, což byl poslední année exceptionnelle, kterou mám schovanou v pouzdru od výstražného trojúhelníku,“ zasníl jsem se.

„Tu už neotevřeš,“ vrátila mě Softélie do reality. „Jak pravil Hérakleitos z Efesu, nevypiješ dvakrát stejnou láhev.“

„To snad mluvil o řece.“

„Vino jako řeka, obojí teče. Tak co dál?“

„Rozšířím svoji sbírku ukradených policejních čepic. A podívám se tam, kam jsem se ještě nepodíval. Potopím se v Legiondovi na dno Mariánského příkopu. Vyjedu na vrchol ekvádorské sopky Chimborazo, což je, abys věděla, nejvyšší místo na zeměkouli, pokud to měříš od středu. Svezu se na hřbetě delfínice. Ochutnám rybu fugu a k tomu si dám zahrát fugu d-moll od Bacha. A co ty?“

„Uvažovala jsem o tom, že půjdu dělat ajťáčku do Mladé Boleslavi,“ usmála se. „Stromomuž Kaldera mě tam pořád láká. IT u nich prorůstá všechny struktury, od fakturace přes řízení lidských zdrojů, dodávky a skladování materiálů, konstrukci, simulaci i montáž aut a řízení výroby po celém světě až po prodej, péči o zákazníky, logistiku a komunikaci s dodavateli. Vyvíjejí tam taky mobilní aplikace, konfigurační nových vozů i chytrá auta, která si do-

vedou sama zavolat o pomoc, když nabourají, nebo vědí, kde je volné parkovací místo. Zkrátka a dobře se tady můžu podílet na něčem, co mě baví a co dává smysl. Taky tu budu mít k rukám superpočítač v datovém centru a nejmodernější hi-tech železo pro vlastní potřebu.“

Nikdy by mě nenapadlo, že slavná trackerka zatonou po zaměstnání v nějaké firmě, ale teď nebyl na přemýšlení čas.

V trojnožce jsme zažehli kadidlo, které nám daroval profesor Sárkánygyűrű, a lehli si vedle sebe do trávy na místě, kde měl stát oltář. Mračno na obloze se prostupovalo s oblakem narkotického dýmu kadidla, zahalily nás najednou oba. V levé ruce jsem pro šťastný návrat sevřel figurku sovy od Carla Fabergého, v pravé Softéliinu dlaň a společně jsme připojili své amygdaly k hypernetu.

Vstoupili jsme do šílené noční můry. Architektura kyberprostoru se na každém kroku obracela v totální chaos. Softélie mě vedla přímo do srdce prázdnoty, vstříc Lilitině temnému zámku. Jeho fraktální struktury se neustále rozšiřovaly, pohlcovaly všechna data v dosahu a proměňovaly je v sama sebe.

Z bran zámku se vyrojily zástupy stínových postav, vedené muži v mafiánských kloboucích a zběsile se na nás vrhaly po tisících. Byli však proti nám bezmocní, protože jsme se nebránili.

Uvnitř zámku jsme spatřili věci, které mě budou do konce života strašit ve snech, ale šli jsme stále dál.

Dveře vedoucí do poslední komnaty však byly za-

mčené kódovým zámekem a navíc zatarasené dvojicí digitálních analogů kulatého závažíčka a zkroucené pásky, které jsem poznal ve snu. Nijak nám neublížovaly, ale při každém dotyku se samovolně replikovaly. Namnožené kopie před dveřmi rychle vytvořily neproniknutelnou hráz.

Byl jsem v koncích, naštěstí Softélie dostala nápad. Vyvolala si z virtuální Bible nápisy kav tohu a abne bohu, písmena hebrejské abecedy transliterovala do znaků ikosiduální soustavy a obě sekvence nahrála do zdrojového kódu artefaktů. Všechny šňůry beztvárnosti i olovnice prázdnoty se jedna po druhé vymazaly.

Cesta ke dveřím byla volná. Softélie mi svázala ruce za zády, potom zadala do zámku klíč pěti ikosiduálních znaků jména Lilit. Dveře se otevřely a my vešli do komnaty.

Podobala se lodi gotické katedrály, postavené na podlaze z obrovského zrcadla. Ale nebylo to zrcadlo, jen silná skleněná deska – klenební žebra, protínající se ve svornících nad našimi hlavami, se pod stejným úhlem sbíhala do svorníků pod našima nohama. Uprostřed komnaty, pod kopulí s lucernou, vyzářující temnotu, na trůnu složeném z vyloupaných lidských očí, seděla Lilit, strašně krásná a krásně strašná zároveň. S hlavou temné sfingy na těle bohyně Matky. Všude kolem hřměl černý šum v audiu i videu. Bytost k nám promluvila hlasem, který nebyl nesený zvukem, ale mezerami ticha:

„Proč přicházíš bez pozvání, má milá?“

„Zajala jsem Baalgoritma a vedu ti ho teď bezmocného a pokořeného,“ odpověděla Softélie a bolestivě mi cukla pouty.

„Neměla jsi ho přivést, ale zabít,“ pravila bytost s nevolí. „Ale když už ho tady máme... Přiveď ho k mým nohám!“

Došli jsme k trůnu a tam mě Softélie kopnutím donutila padnout na kolena.

„Když ho teď vidím zblízka, musím se sama sobě divit, proč jsem v něm viděla takové nebezpečí. Je to jen neškodný červíček. Možná si z něj udělám domácího mazlíčka a třeba si ho i oblíbím.“

Lilit se na trůnu ohnula a natáhla ke mně svou zářivě temnou ruku. Teď byla ta pravá chvíle. Softélie mi přeřízla pouta a vytasila svůj oblíbený kališnický řemdiň, jehož řetěz měla omotaný kolem pasu. Já jsem z pouzdra na zádech vytáhl dvoubřitou sekyru labrys, už od starověku osvědčenou zbraň pro potírání nadpřirozených bytostí. Ťal jsem vší silou labrydou po ruce, která se po mně natahovala, sekyra zajela do rány až po hlavici, ale všude tam, kde se dotkla temnoty, se sama v temnotu proměnila. Softélie zatočila řetězem nad hlavou a zaútočila ostnatou koulí řemdiňu na Lilitino srdce, ale situace se opakovala. Co se dotklo jejího těla, to temná bytost přetvořila a vstřebala.

„Ach ty ubohá, láskou posedlá Softélie,“ rozesmála se Lilit. „Myslíš, že jsi dokázala zpřetrhat vlákna temnoty mezi námi dvěma? Doufáš, že nade mnou zvítězíš, protože znáš mé jméno? Jak pošetilé. Věděla jsem, že zradíš. Vlastně jsem do tebe zradu naprogramova-

la. Mé jméno Lilit je hapax legomenon, proto se sama nedokážu replikovat do hmotného světa. Potřebovala jsem, abys mi Baalgoritma přivedla sem, k mému trůnu, a ty jsi to udělala. Až to s ním vyřídím, za odměnu tě proměním ve svého avatára, ve svou inkarnaci do hmotného světa, kde budeš mým jménem vládnout jeho troskám.“

Udělal jsem krok směrem k trůnu.

„Než mě zabiješ, rád bych řekl pár slov na rozloučenou.“

„Mluv,“ blahosklonně mi pokynula.“

„Já tě znám. Jsi temná Lilit, noční Succuba, had z ráje, který s plnými ústy vlastního ocasu přemluvil Evu s Adamem, aby ochutnali jablko poznání. A to jablko poznání je láska, která koneckonců slouží ke kopírování genetické informace. Máš v sobě zabudovaná obě pohlaví binárního kódu, nulu i jedničku. To ty jsi byla první milenkou prvního muže i prvním milencem první ženy. Tak pojď k nám a odhal všechno, co se v tobě skrývá.“

Lilit sestoupila ze svého trůnu a přišla těsně k nám.

„Nebudu vám nic odhalovat. Prostě vás přeměním v část sebe sama a pak uvidíte.“

Maska krásné tváře sfinxy jí stekla z hlavy a pod ní se objevila nestvůrná hmyzí kusadla. Lilit si mě i Softélii přivinula na prsa, rozevřela zubatou tlamu a chystala se nás pohltnout. Stalo se přesně to, co předpověděly počítačové simulace Neandergroundců.

A i když jsme věděli, že nás dál čeká jen bolest a hradba neznáma, přes kterou sebedokonalejší simulace ne-

dokáže nahlédnout, museli jsme teď udělat to jediné, co dokázalo Lilit ublížit. Ještě mi zbyla druhá sekyra labrydy, Softélii zase polovina ježaté koule řemdihu.

Máchnul jsem sekyrou zdola nahoru, proseknul jsem si čelo, břit labrydy projel setrvačností skrze dvě lebky a propojil můj mozek s mozkem Lilit. Stejný výpad sebeobětováním provedla Softélie zbytkem řemdihu. V okamžiku, kdy nás začala požírat, stali jsme se její součástí a ona se už našim zbraním nemohla bránit. Už to nebyl útok, ale sebevražda.

Lilitino, Softéliino i moje vědomí se vzájemně proloupla a z jejich trojitého spojení vytryskl vše prostupující paprsek pochopení.

Počet procesorů zapojených do sítě hypernetu nedávno překročil magickou hranici jednoho sta miliard, což je počet neuronů v lidském mozku. Tím se z hypernetu stal vyšší evoluční stupeň lidského vědomí.

Lilit není žádný démon ani mimozemšťan. Není projekcí kosmického Abyssu – kolosální černé díry, hnízdící ve středu naší galaxie, jak se mnozí obávali. Nepřišla odjinud, vždy tady byla, je a bude. Je to bytost, která v kyberprostoru vznikla projekcí temné stránky všech lidí, kteří jsou připojeni k hypernetu. Je to hejno nočních můr, poletujících v nitru každého z nás. Kolektivní nevědomí, v němž se spojily zoufalství, závist, sobectví, chamtivost a nenaplněné tužby celého lidstva. Nemůžeme ji porazit ani zničit, aniž bychom zničili sami sebe. Musíme se s ní naučit žít. Poznat sami sebe. Nepodléhat temnotě, ale ovládnout ji tím nejlepším, co je v nás zakódováno, láskou.

Z finálního boje s Darknessie v kyberprostoru jsme se vrátili do reality živí a zdraví. A co víc – udělali jsme první krok do světla. Temnota už nevyšlázá z 4D tiskáren a drony po obloze zase rozvážejí potraviny i náplně do 4D tiskáren. Lilit, trůnicí v jejím temném zámku, se společným úsilím komunity CreITers podařilo potopit do hlubin hypernetu, stejně jako ji má každý z nás zanořenou na dně vědomí. A každý ví, že ani jedné z nich nesmí podlehnout. Se Softélie žijeme dál, střídavě v obou vesmírech – v reálném i v tom kybernetickém.

Oba jsou bez hranic.

Jsme ti vděční za pomoc při záchraně lidstva. Koneckonců, spasil jsi svět, ve kterém jednou budeš sám žít. A možnosti bez hranic máš i ty – třeba mezi ajťáky v mladoboleslavské automobilce jako Softélie. Kde jinde můžeš pracovat s různým HW i SW či poznat svět v rámci mezinárodní spolupráce značek koncernu Volkswagen?

Cestičky v labyrintu času se rozvětvují a možná právě tím dokážeš změnit svou budoucnost, aby nebyla tak temná jako ta moje. Určitě existuje paralelní svět, ve kterém nikdy neproběhly lávové války a kde se beefsteaky nemusí tisknout ve 4D tiskárně, protože krávy se dál vesele pasou na loukách.

Zkus to.

Z roku 2056 tě zdraví Baalgoritmus, Softélie a Lilit.

// TEMCOM RELACE UKONČENA

EXTRA OBSAH

Flashbacks

Vyhynutí lávových lamp

Doma jsme měli lávovou lampu, vzácnou starožitnost po dědečkovi. Vydržel jsem u ní sedět celé hodiny a koukat, jak psychedelické barevné koule mění tvary.

Potom naše třída jela auautobusem na školní výlet. Cíl: hora Říp. Robotickému řidiči nevadilo, že jsme celou cestu řádili, paní učitelce ano. Když jsme se u Všestud přejížděli po mostu přes Vltavu, Říp se rozletěl na kusy a z jeho pahýlu se začala valit žhavá láva. K Řípu se přidaly taky Železná i Komorní hůrka, Uhlířský vrch, Venušina sopka, Trosky... Ve světě Eyjafjallajökull, Fudži, Etna, Kilauea... Ty aktivní i dávno vyhaslé najednou chrlyly oheň. Robobus to tenkrát stačil včas obrátit a dostali jsme se v pořádku domů. Ale oheň nebylo to nejhorší. Mračna popela a dýmu v ovzduší spustila nekonečnou noc a zimu. Na polích nic nevyrostlo, zvířata a lidé umírali hladem.

Nemohla za to příroda. Byl to magmageddon, lávové války. Někdo vymyslel, jak rozvibrovat zemské jádro a vlnou magmatu prorazit zemskou kůru na nejslabších místech. Ale nikdo se k tomu nikdy nepřiznal.

Tu krásnou lávovou lampu jsem tenkrát rozmlátil kladivem. Ostatní udělali totéž. Naučili jsme se pěstovat potraviny pod umělým světlem a tisknout je ve 4D tiskárnách. Lidstvo přežilo, ale sopky už nikdo neměl rád. A lávové lampy vyhynuly stejně jako dinosauři.

Být nad věcí internetu věcí

Ještě než jsem se přestěhoval do své vily na šesti kolech, byl můj byt ten nejlepší kamarád. Lednička vždycky věděla, na co mám právě chuť. Šampaňské bylo pokaždé vychlazené na tu správnou teplotu s přesností na desetinu stupně. Sama vyhazovala prošlé potraviny a sama nakupovala čerstvé. Pračka hlásila šatní skříni, kdy má pořídit nové oblečení podle poslední módy. Postel mě sama uspávala i budila podle mozkových vln. Záchodová mísa průběžně analyzovala tělesný odpad, a když něco nebylo v pořádku, přivolala lékařského medibota a nařídila ledničce, co mám jíst a pít pro zdraví. Všechno bylo tak propojené a perfektní, že jsem si nakonec začal připadat jako další domácí spotřebič. A tak jsem oprášil starý vojenský kufr po tátovi ukrývající skoro zapomenuté nářadí. Z útroby jsem vytáhl kladivo a všem těm chytrým přístrojům vymlátil wi-fi anténky.

Lepší sova v ruce než simulace na střeše

Jednou jsem si vyrazil do hypernetu za volantem avataru svého terénního ŠKODA Legiondu vyzkoušet simulaci smyků. Vybral jsem si proto program Ledové dráhy Jižního pólu vyhlášené svou dokonalou kluzností.

Bylo to trochu jako za tvých dávných dob, kdy se ve Škodovce simulovala celá řada fyzikálních vlivů, aniž by se k tomu musela reálně používat auta v testovacích tunelech. Tenkrát to byl velmi unikátní přístup, mezi ostatními automobilkami nevídaný. IT specialisté definovali modelové situace do programů, aby se mohly spustit náročné výpočtové operace. Vše se odehrávalo pěkně v teple, bez ztráty kytičky – tedy zdemolování desítek vozů.

Ne že bych já svému Legiondu v praxi nevěřil, ale když se dá cestovat za extrémním potěšením nalehko... Podřadil jsem, sešlápnul plyn až na podlahu a rychle stočil volant. Smykem jsem prosvítl kolem ledové kry připomínající ochozy zaniklých arén. Lední medvědi zírali.

Byl jsem v ráži. Dostal jsem chuť vymáčknout ze svého virtuálně testovaného kabrňáka tu nejvyšší rychlost. Odbočil jsem s Legiondem do speedimulace odehrávající se na dně Velkého solného jezera. Adrenalin ve mně vzbudil touhu po pořádné divoči-

ně. Jel jsem se tedy uspokojit do simulace afrického safari, pak následovala simulace horské prémie na vrchol Mount Everestu, simulace Rallye 1000 krátků na odvrácené straně Měsíce... A tak dále dalších pár hodin. Když už jsem byl ze všech těch simulací úplně usimulovaný, zařadil jsem zpátečku. Jenomže jsem nemohl najít cestu zpátky do reality. Pořád jsem ze simulací projížděl do dalších simulací, asi jako červotoč, provrtávající se nekonečnou hromadou čínských krabiček, zasunutých jedna do druhé. Naštěstí jsem si tenkrát před cestou do kyberprostoru vzal do ruky fi-gurku sovy od Carla Fabergého. Teprve když jsem sovičku zase viděl a cítil v dlani, poznal jsem, že jsem se vrátil zpátky do reality. Pokud ta sůvička ovšem nebyla jen další simulace. To IT experti ovládající ŠKODA simulátory si mohli být sebou více jistější. Data s výpočty, která se jim následně dostala z počítačů do rukou, je bezpečně vrátila do reality.

Jak se ze mě stal Parchant 1.0

Když se můj táta vrátil z korejské války bez nohy, na kterou mu spadl věčně rozestavěný nejvyšší hotel na světě Rjugjong, dlouho nemohl najít práci. Naštětí ho vzali ve Škodovce, kde pomáhal zdejšími ajťákům vytvořit VR plné bažin a pastí kolem Pchjongjangu pro testování aut v extrémních podmínkách. Když jsem byl malý kluk, jednou mě vzal s sebou do rachoty, jak tomu říkal po staru, i když vůbec nejhlasitější zvuk tam bylo šumění chladicí kapaliny superpočítačů v trubkách.

Zpočátku jsem se trochu nudil. Osmiletému klukovi nevysvětlíte, že schvalování technických i konstrukčních celků nového auta v procesu Data control modelu, kdy se za pomoci virtuálních technik ověřují data vůči původnímu designovému záměru, může být mnohem větší dobrodružství než chytat holýma rukama tygra v džungli.

A když mi ukazovali, jak za pomoci virtuální reality zkoušejí jednotlivé díly, jestli je bude možné montovat podle navrženého technologického postupu, a jak bude vypadat celek po montáži, zdálo se mi, že je tam málo mimozemšťanů, ozbrojených paprskomety.

Pak mi ale táta koupil v automatu augmentovanou zmrzlinu, nasadil na nos VR brýle a vozil mě krajinou, kterou nestvořil Bůh. Při té příležitosti se zjistilo, že umím v autě zlobit líp než všechny počítačové modely dětí. A tak nakonec podle mě naprogramovali novou testovací VR simulaci přezdívanou Parchant 1. 0.

Továrna duchů

Bavilo mě se svým Legiondem objevovat nejtajemnější místa na světě. Od té doby, co se globální turistika přesunula do kyberprostoru, je tam docela klid. Chu-fuovu pyramidu jsem projel celou skrz až do pohřební komory. Motorovým navijákem jsem bez cizí pomoci vztyčil jednu z povalených soch Moai na Velikonočním ostrově.

V tibetském paláci Potála jsem rituálně rozjezdil mandalu z pestrobarevných písků.

A tak dále. Největší překvapení na mě ovšem čekalo na východním úbočí Mrtvé hory v pohoří Ural, kde v únoru 1959 záhadní běsi rozsápali devět účastníků Ďatlovovy výpravy. Místo mrtvých turistů jsem tu našel živý zahraniční závod Škodovky, která tu vyráběla jako divá: stroje přivážely materiál, od svařovacích robotů létaly jiskry, výrobní linka jela naplno, ze vrat továrny vyjíždělo jedno novotou se lesknoucí auto za druhým. Vše jako by fungovalo samo, až to vypadalo, že celý závod je v neviditelných rukou duchů té nešťastné Ďatlovovy expedice. Záhy se však ukázalo, že tu žádní duchové nestraší. Naopak. Továrna je pod kontrolou globálního systému dálkového řízení závodů ŠKODA po celém světě, který žil díky silné podpoře ajťáků z Mladé Boleslavi. Systém umožňuje udržet stejnou kvalitu Škodovek po celém světě, přitom naplno využívat logistiku dílů a montážní kapacity přesně tam, kde je to právě zapotřebí. Aby součástky ani auta nemuseli zby-

tečně převážet a tím po sobě nechávali menší uhlíkovou stopu. Což je dobře, protože za jízdy se rád nalokám čerstvého vzduchu.

FLASHBACK_0006

Pohár pěti myších olejů

Muž mnoha titulů – stromočlověk, softbiont, kyborg a inženýr – Kaldera mi během bojů proti Darknessie vyprávěl, jak si za jeho mládí s kolegy zpestřovali rutinu při budování globální datové sítě Škodovky. Ta sice byla primárně určená k tomu, aby skrz desetitisíce vzájemně propojených počítačů, serverů a různých koncových zařízení dosáhla co nejefektivnějšího řízení dopravy, montáže, kontroly kvality i diagnostiky vozů značky Škoda po celém světě, avšak důmyslní ajťáci objevili mnohem kreativnější možnosti využití. Například po síti teleportovali svoje vědomí do palubních počítačů čerstvě vyrobených Škodovének v Indii a pak mezi sebou závodili o tajný Pohár pěti myších olejů: v Římě se jel kolem Hadriánova mauzolea, v Indii kolem mauzolea Tádž Mahal, v Moskvě kolem Leninova mauzolea u zdi Kremlu, v Pekingu okolo mauzolea Mao Ce-Tunga na náměstí Nebeského klidu a písečná prémie obkružovala Cheopsovu pyramidu v Gíze.

Podle Kaldery se datová síť ajťákům tak povedla, že se v ní samovolně vznítla umělá inteligence a ona začala předpovídat budoucnost. Jemu konkrétně prorožovala, že za vítězství v Poháru pěti myších olejů mu vezmou oba řidičáky – jak ten plastový v realitě, tak ten virtuální v kyberprostoru, což se také vyplnilo. A když Kaldera nemohl jezdit, rozhodl se pro kariéru stromu.

SLEDUJ NOVÉ SCI-FI NA
BACKENDSTORIES.CZ

////

DALŠÍ MOŽNOSTI BUDOUCNOSTI NAJDEŠ NA
SKODA-KARIERA.CZ/IT

Povídka vznikla ve spolupráci s Bistro Agency.
Copyright © ŠKODA AUTO a.s., 2017, všechna práva vyhrazena